

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Dato: 15. januar 2010
Kontor: Færdsels- og våben-
kontoret
Sagsnr.: 2009-5000-0178
Dok.: MTJ40296

Udkast

Forslag

til

Lov om ændring af våbenloven og krigsmaterielloven¹ (Mærkning af skydevåben m.v.)

§ 1

I våbenloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 704 af 22. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

”Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben, EU-Tidende 2008 nr. L 179, side 5.”

2. I § 1, stk. 1, ændres ”tilvirke” til: ”fremstille, herunder samle”.

3. § 1, stk. 1, nr. 1, affattes således:

”1) Skydevåben samt genstande, der fremtræder som skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil,”

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

¹ Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben, EU-Tidende 2008 nr. L 179, side 5.

4. I § 1, stk. 1, indsættes som nyt nr. 2:

”2) dele, der er specielt konstrueret eller modificeret til et skydevåben, og som er væsentlige for anvendelsen af våbnet, herunder aftagelige magasiner, bundstykker, baskyler, kamre, løb, låsestole, piber, slæder og tromler.”

Nr. 2-9 bliver herefter nr. 3-10.

5. I § 1 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

”Stk. 4. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser om undtagelse af deaktiverede skydevåben fra stk. 1, nr. 1, herunder om godkendelse af deaktiveringen.”

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

6. I § 2 indsættes som stk. 4:

”Stk. 4. Det er forbudt at fremstille, herunder samle, de i § 1, stk. 1, nr. 1, nævnte genstande ved hjælp af dele, der er overført i strid med forbuddet i § 7 a, stk. 2, uanset om den pågældende er meddelt tilladelse hertil efter § 1, stk. 1, nr. 1.”

7. § 3, stk. 1, 2. pkt., ophæves.

8. Efter § 3 indsættes:

”§ 3 a. Genstande omfattet af § 1, stk. 1, nr. 1, skal i forbindelse med fremstillingen af våbnet mv. forsynes med et unikt mærke, der angiver fabrikantens navn, fremstillingsland eller -sted, fremstillingsår og serienummer, eller et andet unikt brugervenligt mærke med en numerisk eller alfanumerisk kode til identifikation af fremstillingslandet. Mærket skal placeres på våbnets tromle, kammer, løb og låsemekanisme.

Stk. 2. Mærket på genstande, jf. stk. 1, der indføres fra et land uden for EU, skal tillige angive importland og importår, medmindre der alene er tale om en midlertidig indførsel. Er et våben mv. ved indførslen ikke mærket i overensstemmelse med stk. 1, skal våbnet mv. af importøren forsynes med et sådant mærke.

Stk. 3. Genstande, jf. stk. 1, der overgår fra statslig ejendom til permanent civil brug, skal endvidere forsynes med et mærke, der angiver det land, der foretager overdragelsen. Mærkningen skal forestås af den myndighed, der overdrager våbnet mv.

Stk. 4. Ammunition til et skydevåben skal i forbindelse med fremstillingen forsynes med et mærke, der angiver ammunitionstype og -kaliber, fabrikantens navn og sendingens identifikationsnummer. Mærket skal placeres på hver pakke færdig ammunition.

Stk. 5. Justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, kan meddele dispensation fra de i stk. 1-4 nævnte bestemmelser.

Stk. 6. Justitsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om udførelsen af den i stk. 1-4 nævnte mærkning.

Stk. 7. Justitsministeren kan endvidere fastsætte bestemmelser om, at der skal foretages mærkning af de i § 1 nævnte våben mv. ud over de i stk. 1-4 nævnte tilfælde, og om udførelsen af denne mærkning.

§ 3 b. Det er forbudt at forvanske, ødelægge, ændre eller fjerne mærker, der er påført våben mv. i henhold til § 3 a.”

9. I § 4, stk. 2, nr. 3, og § 5 stk. 4, ændres ”§ 1, stk. 1, nr. 4,” til: ”§ 1, stk. 1, nr. 5,”.

10. I § 5, stk. 1, 1. pkt., ændres ”tilvirke” til: ”fremstille”.

11. § 6, stk. 1, nr. 1, affattes således:

”1) Våben af enhver art med undtagelse af jagtvåben, jf. dog stk. 2, samt genstande, der fremtræder som skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil.”

12. I § 7 a, stk. 1, ændres ”tredjelande” til: ”andre lande end Danmark”.

13. § 7 a, stk. 2, affattes således:

”Stk. 2. Det er forbudt at erhverve, sælge, levere, transportere eller på anden måde overføre de i stk. 1 nævnte våben m.v. fra ét land til et andet, hvis der ikke fra de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerlandet og eventuelle transitlande foreligger de efter lovgivningen i vedkommende lande nødvendige tilladelser til henholdsvis udførsel, indførsel og transit, eller hvis våbnene ikke er mærket i overensstemmelse med lovgivningen i vedkommende lande.”

14. I § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1, 1. pkt., ændres ”§ 2, stk. 1,” til: ”§ 2, stk. 1 og stk. 4,”.

15. § 10, stk. 1, affattes således:

”Med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år straffes den, der overtræder §§ 1-2 a, §§ 2 c-2 d, §§ 3 a-3 b, § 5, stk. 1, § 6, stk. 1, § 7, § 7 b, stk. 1, og § 7 c, stk. 1. På samme måde straffes den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed overtræder § 2, stk. 4, og § 7 a, stk. 2.”

§ 2

I krigsmaterielloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 720 af 7. juli 2009, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 2, affattes således:

”2) Skydevåben samt genstande, der fremtræder som skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil. Loven finder dog ikke anvendelse på de i 1. pkt. nævnte genstande, hvis de er specielt konstrueret til jagtbrug, sportsbrug eller lignende.”

2. I § 2 ændres ”fremstilles,” til: ”fremstilles, herunder samles,”.

§ 3

Loven træder i kraft den 28. juli 2010.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning

- 1.1. FN's våbenprotokol
- 1.2. Våbendirektiv II
- 1.3. FN's våbenresolution

2. Intern våbenkontrol af skydevåben mv.

- 2.1. Gældende ret
  - 2.1.1. Våbenlovens interne kontrolordning vedrørende skydevåben mv.
    - 2.1.1.1. Hvilke skydevåben er underlagt kontrol?
    - 2.1.1.2. Hvilke handlinger er underlagt kontrol?
    - 2.1.1.3. Generel tilladelse til erhvervelse af skydevåben mv.
  - 2.1.2. Krigsmateriellovens kontrolordning vedrørende skydevåben mv.
- 2.2. FN's våbenprotokol
- 2.3. Våbendirektiv II
- 2.4. Lovforslagets indhold
  - 2.4.1. Udvidelse af den produktmæssige afgrænsning af våbenkontrollen
  - 2.4.2. Bemyndigelse til undtagelse af deaktiverede skydevåben
  - 2.4.3. Præcisering af forbuddet mod fremstilling af skydevåben mv. uden tilladelse
  - 2.4.4. Grundlaget for meddelelse og tilbagekaldelse af en våbentilladelse
  - 2.4.5. Generel tilladelse til erhvervelse af skydevåben mv.

3. Mærkning og registrering af skydevåben og ammunition

- 3.1. Gældende ret
  - 3.1.1. Mærkningskrav efter våbenloven
  - 3.1.2. Krav til registrering af skydevåben
- 3.2. FN's våbenprotokol
- 3.3. Våbendirektiv II
- 3.4. FN's våbenresolution
- 3.5. Lovforslagets indhold
  - 3.5.1. Indførelse af krav til mærkning af skydevåben og ammunition
  - 3.5.2. Udvidet registrering af skydevåben

4. Ekstern våbenkontrol af skydevåben mv.

4.1. Gældende ret

4.1.1. Våbenlovens eksportkontrol

4.1.1.1. Generel kontrol af udførsel fra dansk territorium

4.1.1.2. Kontrol af udførsel mv. af skydevåben til brug for jagt og konkurrenceskydning

4.1.1.3. Fremgangsmåden ved behandling af ansøgninger om overførsel af skydevåben mv.

4.1.2. Våbenlovens kontrol af transport af våben mellem andre lande

4.1.3. Straffelovens jurisdiktionsregler

4.2. FN's våbenprotokol

4.3. Våbendirektiv II

4.4. Lovforslagets indhold

4.4.1. Udvidelse af forbuddet mod internationale våbenoverførsler

4.4.2. Forbud mod fremstilling af skydevåben ved brug af dele, der har været genstand for ulovlig handel

4.4.3. Præcisering af den geografiske udstrækning af bemyndigelsen til at forbyde våbentransport mellem tredjelande

4.4.4. Våbenpas og våbenhandlere

4.4.5. Justering af den praktiske behandling af sager om udførsel af skydevåben mv.

5. Våbenformidling

5.1. Gældende ret

5.1.1. Våbenformidling efter våbenloven

5.2. FN's våbenprotokol

5.3. Våbendirektiv II

5.4. Lovforslagets indhold

6. Mærkefalsk mv.

6.1. Gældende ret

6.1.1. Kriminalisering efter våbenloven

6.1.2. Kriminalisering efter straffeloven

6.2. FN's våbenprotokol

6.3. Våbendirektiv II

6.4. Lovforslagets indhold

7. Straf og konfiskation mv.

7.1. Gældende ret

7.1.1. Strafferamme og subjektive krav

7.1.2. Konfiskation og beslaglæggelse mv.

7.1.2.1. Konfiskation

7.1.2.2. Beslaglæggelse

7.2. FN's våbenprotokol

7.3. Våbendirektiv II

7.4. Lovforslagets indhold

7.4.1. Strafferamme og kriminaliseringens geografiske udstrækning

7.4.2. Subjektive krav

7.4.3. Konfiskation og beslaglæggelse

8. Politi og forsvar

8.1. Gældende ret

8.1.1. Våbenlovens undtagelse af politi og forsvar fra visse forbud

8.2. Lovforslagets indhold

9. Informationsudveksling og samarbejde

9.1. Rigspolitiets deltagelse i informationsudveksling og internationalt samarbejde om skydevåben mv.

9.2. FN's våbenprotokol

9.3. Våbendirektiv II

9.4. FN's våbenresolution

9.5. Lovforslagets indhold

10. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

11. Hørte myndigheder og organisationer mv.

12. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Bilag 1: FN's våbenprotokol

Bilag 2: Våbendirektiv I

Bilag 3: Våbendirektiv II

Bilag 4: FN's våbenresolution

Bilag 5: Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at gennemføre FN's protokol af 31. maj 2001 om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil ("FN's våbenprotokol"), FN's resolution af 8. december 2005 om et internationalt instrument, der skal sætte staterne i stand til i tide og på pålidelig vis at identificere og spore ulovlige våben ("FN's våbenresolution"), samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben ("våbendirektiv II").

Lovforslaget indebærer en udvidelse af våbenlovens produktmæssige anvendelsesområde, så også genstande, der ligner skydevåben, og som kan ombygges hertil, omfattes af lovens kontrolordning. Endvidere justeres lovens definition af dele til skydevåben, så alle væsentlige dele til skydevåben udtrykkeligt omfattes heraf. Der foreslås samtidig indført en bemyndigelse til justitsministeren til administrativt at fastsætte regler, der præciserer, hvornår deaktiverede skydevåben falder uden for lovens kontrolordning. Herudover præciseres det, hvilke handlinger der er underlagt kontrol efter våbenloven, så kontrollen med *fremstilling* af skydevåben mv. udtrykkeligt udstrækkes til også at omfatte *samling* af de pågældende produkter.

Med henblik på bedre identifikation og sporing af skydevåben mv. indebærer lovforslaget endvidere, at der stilles krav til mærkning af skydevåben og ammunition, samtidig med at det forbydes at forvanske, ødelægge, ændre eller fjerne disse mærker.

Endelig foreslås en væsentlig udvidelse af våbenlovens forbud mod uautoriserede internationale våbenoverførsler, så der – udover det eksisterende forbud mod *transport* af våben uden de nødvendige tilladelser hertil fra myndighederne i afsender- og modtagerlandet – også indføres et forbud mod at *erhverve, sælge, levere eller på anden måde overføre* de nævnte våben fra ét land til et andet, hvis der ikke foreligger de fornødne tilladelser hertil fra myndighederne i afsender- og modtagerlandet og eventuelle transitlande, eller hvis våbnene ikke er mærket i overensstemmelse med lovgivningen i de pågældende lande. Der foreslås samtidig et forbud mod at fremstille skydevåben ved hjælp af dele, der har været genstand for sådan uautoriseret våbenoverførsel.

Lovforslaget indebærer i øvrigt en udvidelse af krigsmateriellovens produktmæssige anvendelsesområde, så genstande, der ligner skydevåben, og som kan ombygges hertil, også omfattes af kontrolordningen i denne lov. Herudover præciseres det, at kontrollen med *fremstilling* af skydevåben mv. også omfatter *samling* af disse produkter.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget efter grundlovens § 19 samtykke til, at Danmark ratificerer FN's våbenprotokol.

FN's våbenprotokol og våbendirektiv II er optrykt som henholdsvis bilag 1 og bilag 3 til lovforslaget.

1.1. FN's våbenprotokol

FN's Generalforsamling vedtog den 31. maj 2001 ved resolution nr. 55/255 en protokol om bekæmpelse af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil (Protocol against the illicit manufacturing of and trafficking in firearms, their parts and components and ammunition supplementing the United Nations Convention against transnational organized crime). Protokollen knytter sig til FN's konvention om bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet (også kaldet Palermo-konventionen), som blev vedtaget den 15. november 2000 ved resolution 55/25.

FN's våbenprotokol har til formål at fremme, lette og styrke samarbejdet mellem de kontraherende stater med henblik på at forebygge, bekæmpe og udrydde ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition hertil.

Våbenprotokollen indfører på denne baggrund et fælles begrebsapparat, så alle kontraherende stater opererer med den samme forståelse af begreberne "skydevåben", "dele til skydevåben" og "ammunition", jf. artikel 3, samt nogle generelle principper for deaktivering af skydevåben og godkendelse heraf, jf. artikel 9. For at lette sporing og identifikation af borteblevne og stjalne skydevåben indføres tillige krav til unik mærkning og registrering af skydevåben i mindst 10 år (artikel 7 og 8).

Endvidere forpligtes de kontraherende stater i medfør af våbenprotokollens artikel 5 til at kriminalisere dels ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter samt ammunition

hertil, dels forfalskning, ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben i overensstemmelse med protokollens regler herom. Våbenprotokollen forpligter alene de kontraherende stater til at kriminalisere forsætlige handlinger, men kriminaliseringen skal også omfatte medvirken til og forsøg på disse handlinger.

I FN's våbenprotokol artikel 3, litra d, defineres "ulovlig fremstilling" som fremstilling eller samling af skydevåben samt dele, komponenter og ammunition hertil, hvis delene eller komponenterne er ulovligt handlet; hvis myndighederne i det land, hvor fremstillingen eller samlingen finder sted ikke har meddelt de nødvendige tilladelser hertil, eller hvis skydevåbnene ikke i forbindelse med fremstillingen er forsynet med et mærke i overensstemmelse med våbenprotokollens regler herom.

Udtrykket "ulovlig handel" er i våbenprotokollens artikel 3, litra e, defineret som indførsel, udførsel, erhvervelse, salg, levering, transport eller overførsel af skydevåben mv. fra eller gennem én kontraherede stats territorium til en anden kontraherende stats territorium, hvis én af staterne ikke har meddelt tilladelse hertil i overensstemmelse med protokollens bestemmelser, eller hvis skydevåbnene ikke er mærket i overensstemmelse med våbenprotokollens regler herom.

Efter våbenprotokollens artikel 10 er de kontraherende stater i øvrigt pålagt at etablere og opretholde et effektivt system i relation til meddelelse af disse tilladelser til udførsel, indførsel og international transit af skydevåben mv. Staterne skal tillige udveksle relevant information om de nationale aktører på markedet for skydevåben samt praktiske erfaringer og retspraksis på området, ligesom de skal samarbejde om identifikation og sporing af skydevåben mv., jf. artikel 12.

Våbenprotokollen forpligter således de kontraherende stater til at kriminalisere handel af skydevåben mv. fra eller gennem én kontraherende stat til en anden, både når der ikke foreligger tilladelser fra disse stater til henholdsvis indførsel, udførsel og transit, og når skydevåben ikke er mærket i overensstemmelse med protokollens bestemmelser herom. De kontraherende stater er forpligtet til at kriminalisere sådan uautoriseret og umærket våbenoverførsel, selv om der ikke er tale om indførsel, udførsel eller transit, der relaterer sig til den enkelte kontraherende stats eget territorium.

Efter protokollens artikel 6 skal de kontraherende stater endvidere sikre, at der kan ske konfiskation og beslaglæggelse af skydevåben mv., der på den anførte vis har været genstand for ulovlig fremstilling eller ulovlig handel.

FN's våbenprotokol finder i henhold til artikel 4, stk. 2, ikke anvendelse på mellemstatslige transaktioner eller på statslige overførsler, hvor anvendelsen af protokollen vil gribe ind i en kontraherende stats ret til at skride til handling i den nationale sikkerheds interesse i overensstemmelse med FN-pagten.

Våbenprotokollen er på nuværende tidspunkt undertegnet af 52 stater og ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt af 79 stater. Protokollen trådte i kraft den 3. juli 2005, hvor den var ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt af 40 stater. Danmark har undertegnet, men endnu ikke ratificeret protokollen.

En ratifikation af FN's våbenprotokol vil indebære, at protokollen er folkeretligt bindende for Danmark.

1.2. Våbendirektiv II

1.2.1. Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 16. oktober 2001 en afgørelse om undertegnelse af FN's våbenprotokol på vegne af Det Europæiske Fællesskab. Kommissionen har den 16. januar 2002 undertegnet våbenprotokollen på vegne af EU.

I forlængelse af rådsafgørelsen om EU's undertegnelse af FN's våbenprotokol henstillede Rådets Juridiske Tjeneste ved et notat af 6. juli 2001 til, at medlemsstaterne undlader at ratificere våbenprotokollen, før den nødvendige regulering på EU-niveau er gennemført, så EU og medlemsstaterne kan foretage ratifikation samtidig.

Det var vurderingen, at en sammenhængende og effektiv gennemførelse af FN's våbenprotokol i EU-sammenhæng nødvendiggjorde, at der blev foretaget visse ændringer i Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben ("våbendirektiv I"), idet flere af de internationale forpligtelser, der indføres med våbenprotokollen, berører direktivets anvendelsesområde. Våbendirektiv I er optaget som bilag 2 til lovforslaget.

Våbendirektiv I blev indført som følge af ophævelsen af kontrollen ved de indre grænser i EU fra den 1. januar 1993. Med ophævelsen af kontrollen med besiddelse af visse skydevåben ved EU's indre grænser anså man det således for påkrævet at indføre regler, der gør det muligt at udføre kontrol i medlemsstaterne. Direktivet indeholder med henblik herpå regler om erhvervelse og besiddelse af skydevåben samt om overførsel af skydevåben mellem medlemsstaterne. Direktivet pålægger som udgangspunkt alene medlemsstaterne at gennemføre en række mindstekrav. Medlemsstaterne har således – bortset fra reglerne om det såkaldte europæiske våbenpas (artikel 12, stk. 2) – mulighed for at indføre strengere foranstaltninger end dem, der er fastlagt i direktivet, jf. direktivets artikel 3.

Den danske lovgivning, der var gældende ved vedtagelsen af våbendirektiv I, var i det væsentlige i overensstemmelse med direktivets bestemmelser. Til gennemførelse af direktivet fandtes det derfor alene nødvendigt at udstede bekendtgørelse nr. 972 af 9. december 1992 om erhvervelse, besiddelse og transport af skydevåben for personer bosiddende i et EF-land, bekendtgørelse nr. 973 af 9. december 1992 om ændring af bekendtgørelse om våben (nu bekendtgørelse nr. 997 af 19. oktober 2009 om våben og ammunition mv.) samt cirkulæreskrivelse af 21. december 1992 om § 19 i Justitsministeriets cirkulære af 19. juli 1988 om våben mv. (nu cirkulære nr. 8 af 26. januar 2000 om våben og ammunition mv., som senest ændret ved cirkulære nr. 59 af 29. oktober 2008).

1.2.2. Ændringerne af våbendirektiv I blev vedtaget den 21. maj 2008 som våbendirektiv II, der foreslås gennemført ved dette lovforslag. Våbendirektiv II har som sit primære formål at tilpasse våbendirektiv I, så bestemmelserne bringes i overensstemmelse med FN's våbenprotokol, således at EU kan ratificere protokollen.

Våbendirektiv II gennemfører FN's våbenprotokol inden for EU i det omfang, bestemmelserne ligger inden for våbendirektivets anvendelsesområde (dvs. Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af skydevåben, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008). Ændringsdirektivet regulerer således erhvervelse og besiddelse af skydevåben samt overførsel af skydevåben mellem medlemsstaterne, men ikke overførsler fra EU til tredjelande. De medlemsstater, der ratificerer våbenprotokollen, skal derfor træffe passende foranstaltninger til gennemførelse af protokollens bestemmelser om våbenoverførsler fra EU til tredjelande.

Ved våbendirektiv II, artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2 a og 2 b) præciseres det, hvad der i våbendirektivet forstås ved ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben og dele, komponenter og ammunition hertil, ligesom definitionerne af disse skydevåben mv. justeres. Ved artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 1-5) fastslås et krav om mærkning af skydevåben og færdig ammunition samt et krav om etablering af et elektronisk dataregistreringssystem, hvor oplysninger om skydevåben skal registreres og bevares i mindst 20 år. Herudover indføres ved artikel 1, stk. 13 (våbendirektivets nye bilag I, afsnit III, litra a) nogle generelle principper for deaktivering af skydevåben og godkendelse heraf.

Våbendirektiv II artikel 1, stk. 11 (våbendirektivets nye artikel 16) indebærer endvidere en justering af de sanktioner, der kan finde anvendelse ved overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører våbendirektivet, så det tydeliggøres af sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til lovovertrædelsens grovhed og have afskrækkende virkning. Præambelens betragtning nr. 10 betoner i tilknytning hertil, at overholdelse af våbenprotokollens artikel 5 og 6 (om kriminalisering af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv. og konfiskation og beslaglæggelse af disse genstande) i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner, og at våbnene konfiskeres.

1.2.3. Våbendirektiv II har endvidere til formål at tydeliggøre indholdet af nogle af de eksisterende forpligtelser i våbendirektiv I for at sikre, at direktivet bliver anvendt på en ensartet måde i hele EU. Dette har navnlig ført til justeringer af reglerne om det europæiske våbenpas og om informationsudveksling om våbenoverførsler mellem medlemsstaterne.

Ved våbendirektiv II artikel 1, stk. 1, litra e, og stk. 8 (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 4, og 12, stk. 2) og præambelens betragtning nr. 14 præciseres det således, at det europæiske våbenpas er det primære dokument til brug for jægere og konkurrenceskytter, når de er i besiddelse af skydevåben under en rejse til en anden medlemsstat, og ved våbendirektiv II artikel 1, stk. 9 (våbendirektivets nye artikel 13, stk. 3) nedsættes en kontaktgruppe i EU-regi til forum for medlemsstaternes regelmæssige udveksling af oplysninger om våbenoverførelser.

1.3. FN's våbenresolution

FN's generalforsamling vedtog den 8. december 2005 en resolution om et internationalt instrument, der skal sætte staterne i stand til i tide og på pålidelig vis at identificere og spore ulovlige håndskydevåben og lette våben (International Instrument to Enable States to Identify and Trace, in a Timely and Reliable Manner, illicit Small Arms and Light Weapons). Resolutionen skal efter sit indhold ses som et supplement til FN's våbenprotokol og fortolkes i overensstemmelse hermed.

Formålet med resolutionen er at forbedre effektiviteten af og supplere de eksisterende bilaterale, regionale og internationale aftaler med sigte på at forebygge, bekæmpe og standse alle former for ulovlig handel med håndskydevåben og lette våben. Til forskel fra våbenprotokollen omfatter resolutionen således alene skydevåben og ikke dele eller ammunition hertil.

Resolutionen baserer sig i vidt omfang på de forpligtelser, der allerede er pålagt de kontraherende stater, der har ratificeret FN's våbenprotokol, dvs. krav til mærkning og registrering af skydevåben samt krav til samarbejde om sporing af håndskydevåben og lette våben. Resolutionen indfører imidlertid en række selvstændige krav til den praktiske gennemførelse af disse forpligtelser, herunder krav til mærkets placering og holdbarhed samt en forlængelse af våbenprotokollens krav til bevaring af registrerede oplysninger om skydevåben, så oplysningerne som udgangspunkt skal bevares på ubestemt tid. Resolutionen indfører herudover krav til den praktiske fremgangsmåde for samarbejdet om identifikation og sporing af håndskydevåben og lette våben.

FN's våbenresolution er politisk forpligtende for Danmark.

2. Intern våbenkontrol af skydevåben mv.

2.1. Gældende ret

2.1.1. Våbenlovens interne kontrolordning vedrørende skydevåben mv.

2.1.1.1. Efter § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, i våbenloven (lovbekendtgørelse nr. 704 af 22. juni 2009 om våben og eksplosivstoffer) er det forbudt uden tilladelse af justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, at indføre, tilvirke, ved overdragelse at erhverve, besidde, bære eller anvende en række nærmere angivne genstande og stoffer, herunder sky-

devåben, visse dele til skydevåben (piber, låsestole, aftagelige magasiner og baskyler) samt ammunition til skydevåben, herunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler. Der kræves tilsvarende tilladelse til lyddæmpere, der er konstrueret til montering på skydevåben, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 8, og optisk elektroniske sigtemidler med lysstråle eller med elektronisk lysforstærknings- eller infrarødt udstyr, hvis de er konstrueret til montering på skydevåben, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 9. Efter lovens § 2, stk. 2, er det endvidere forbudt at overdrage eller overlade andre besiddelsen af de anførte genstande og stoffer, medmindre erhververen eller modtageren foreviser den fornødne tilladelse.

Undtaget fra forbuddet er efter våbenlovens § 1, stk. 2, visse luft- og fjederbøsser, kulsyredrevne hardball- og paintballvåben, pyrotekniske artikler, visse indstikningspatroner samt slagteapparater med tilhørende ammunition.

Tilladelse til at fremstille håndskydevåben mv. meddeles af Justitsministeriet, der også meddeler tilladelse til at indføre, erhverve, besidde, bære og anvende maskinpistoler, fuldautomatiske rifler og maskingeværer samt dele og ammunition hertil, jf. våbenbekendtgørelsens § 2, stk. 2 og 3. I øvrigt meddeles tilladelse til håndskydevåben samt dele og ammunition hertil, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. § 2, stk. 1 og 2, af politiet, jf. våbenbekendtgørelsens § 2, stk. 1. Politiet meddeler også tilladelse til lyddæmpere og optisk elektroniske sigtemidler, jf. våbenbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6.

2.1.1.2. Våbentilladelse meddeles alene til personer, om hvis personlige forhold og hidtidige vandel, der ikke foreligger oplysninger, som gør det betænkeligt at imødekomme ansøgningen, jf. våbenbekendtgørelsens § 37, og tilladelse gives som udgangspunkt alene til personer på mindst 18 år. Våbentilladelse til personer under 18 år gives således kun, hvis ansøgeren enten er medlem af en skytte- eller jagtforening og er fyldt 16 år, eller hvis den pågældende har erhvervet jagttegn, jf. § 16 i våbencirkulæret (cirkulære nr. 8 af 26. januar 2000 om våben og ammunition mv. som senest ændret ved cirkulære nr. 59 af 29. oktober 2008). Meddelelse af tilladelse til personer under 18 år er altid betinget af, at forældremyndighedens indehaver skriftligt samtykker hertil.

Efter våbencirkulærets § 2 meddeles våbentilladelse endvidere kun til bestemte formål, herunder til medlemmer af skytte- og jagtforeninger, fugle- og skiveskydningsforeninger, personer med jagttegn, personer med behov for våbnet til erhvervsmæssige formål, museer og offentlige samlinger samt personer, der har en ganske særlig interesse i at besidde jagtvåben, f.eks. med henblik på senere overdragelse til livsarvinger, der endnu er mindreårige.

Uden for disse formål gives våbentilladelse kun i særlige tilfælde, hvor ansøgeren har en rimelig interesse i våbenbesiddelse. Tilsvarende gives tilladelse til lyddæmpere og optisk elektroniske sigtemidler kun i særlige tilfælde, jf. våbencirkulærets §§ 7 og 8.

For meddelelse af våbentilladelse til skydevåben, som kategoriseres som særligt farlige (f.eks. pistoler, halvautomatiske rifler og visse glatløbede haglgeværer) gælder særlig strenge krav, jf. våbencirkulærets §§ 19 og 20. Der kan kun gives tilladelse til sådanne våben under ganske særlige omstændigheder, og da kun hvis ansøgeren er fyldt 20 år og er kendt som en absolut pålidelig person. Medlemmer af skytteforeninger, som ønsker tilladelse til pistoler skal endvidere i mindst 2 år have været aktivt skydende medlem af en skytteforening.

2.1.1.3. En våbentilladelse kan i almindelighed kun omfatte ét våben, jf. våbenbekendtgørelsens § 40. Tilladelse til visse, navnlig ældre våben, kan dog meddeles uden antalsmæssig begrænsning. Meddelelse af tilladelse sker normalt mod betaling af et gebyr på 840 kr., jf. våbenlovens § 6 b. Visse tilladelser er dog gebyrfri, herunder bl.a. tilladelser til ammunition, piber, låsestole, aftagelige magasiner og baskyler, jf. våbenlovens § 6 b, nr. 1 og 2, og tilladelser til lyddæmpere og optiske elektroniske sigtemidler, jf. lovens § 6 b, nr. 3.

Som udgangspunkt har en tilladelse til at erhverve, besidde, bære eller anvende et skydevåben en gyldighedstid på 5 år, jf. våbenlovens § 6 d, stk. 1, mens politiets tilladelser til indførsel ikke gives med en gyldighed på over henholdsvis 3 og 6 måneder, jf. våbencirkulærets § 27, stk. 1, og § 28, stk. 2. En våbentilladelse kan til enhver tid tilbagekaldes, jf. våbenlovens § 2 f.

Forbuddet i våbenlovens § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1 og 2, mod at indføre, tilvirke, erhverve, besidde, bære eller anvende skydevåben, dele til skydevåben og ammunition hertil uden tilladelse gælder ikke for militære myndigheder og politiet, jf. våbenlovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 1.

2.1.1.4. Overtrædelse af våbenlovens forbud mod at indføre, tilvirke, erhverve, besidde, bære eller anvende skydevåben mv. uden tilladelse straffes efter lovens § 10, stk. 1, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Er der tale om en forsætlig overtrædelse af forbuddet vedrørende skydevåben under særlig skærpende omstændigheder, fastsættes straffen efter straffelovens § 192 a, stk. 1, med fængsel fra 1 år indtil 6 år. Anden forsætlig overtrædelse af våbenloven under særlig skærpende omstændigheder, straffes efter lovens § 192 a, stk. 2, med fængsel indtil 6 år. Sker overtrædelsen af § 192 a med forsæt til terrorisme, er strafferammen fængsel indtil livstid i medfør af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 6.

2.1.1.1. Hvilke skydevåben er underlagt kontrol?

Våbenlovens kontrolordning omfatter alene egentlige skydevåben og ikke attrapvåben, dvs. ydre efterligninger af skydevåben.

Kontrolordningen omfatter heller ikke skydevåben, der – i overensstemmelse med Justitsministeriets anvisninger – er deaktiveret, dvs. ubrugbart gjort på en sådan måde, at våbenets funktionsduelighed ikke kan reetableres.

Efter Justitsministeriets faste praksis anses et skydevåben som deaktiveret, hvis hele våbnet med undtagelse af skæftet er gennemsavet på langs. Justitsministeriet har kun i ganske særlige tilfælde godkendt, at våben, som er deaktiveret på anden måde, falder uden for våbenlovens anvendelsesområde. Dette er sket efter en nøje individuel vurdering af det enkelte våben og de konkrete omstændigheder. Baggrunden for denne praksis er, at gennemsavning af skydevåben på langs anses for at være den mest effektive metode, som samtidig er forholdsvis simpel at udføre og enkel at kontrollere. En anerkendelse af alternative metoder vurderes at medføre en højere risiko for reetablering af våbnetes funktionsdygtighed. Vestre Landsret har stadfæstet denne praksis ved ankedom af 26. marts 2008 (14. afdeling, S-1938-07).

Som anført omfatter våbenloven både hele skydevåben og visse nærmere angivne dele hertil, nemlig piber, låsestole, aftagelige magasiner og baskyler, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, samt lyddæmpere og visse optisk elektroniske sigtemidler, hvis disse genstande er konstrueret til montering på skydevåben, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 8 og 9.

Efter retspraksis er ordlyden af lovens forbud mod våbendele uden tilladelse ikke udtømmende, jf. Østre Landsrets dom af 17. maj 1993 (15. afdeling, nr. 308/1991), hvorefter også tre revolvertromler, nogle rammedele og et bundstykke blev anset som omfattet af forbuddet, samt Østre Landsrets dom af 30. oktober 1996 (11. afdeling, nr. 3560-96), hvor også en hurtiglader, tre bundstykker og en laderamme blev anset som omfattet af forbuddet, jf. UfR1997.67Ø.

Afgørende for, om en separat våbendel er omfattet af våbenlovens kontrolordning, er således i praksis, om komponenten er omfattet af ordlyden af forbuddet i lovens § 1, stk. 1, nr. 1, eller nr. 8 og 9, eller i øvrigt må anses for en vital våbendel.

2.1.1.2. Hvilke handlinger er underlagt kontrol?

Våbenloven forbyder en række nærmere anførte gerninger, medmindre der foreligger tilladelse hertil, herunder at tilvirke, ved overdragelse at erhverve, besidde, bære eller anvende bestemte genstande og stoffer (bl.a. skydevåben, visse dele til skydevåben og ammunition), jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. § 2, stk. 1. Efter lovens § 2, stk. 2, er det endvidere forbudt at overdrage eller overlade andre besiddelsen af de anførte genstande og stoffer, medmindre erhververen eller modtageren foreviser den fornødne tilladelse. I relation til skabelsen af et skydevåben mv. er kontrollen således begrænset til et forbud mod *tilvirkning*.

Bestemmelsens forarbejder (lovforslag nr. 88 af 7. december 1928, Rigsdagstidenden s. 4101 ff.) indeholder ikke en nærmere beskrivelse af udtrykket ”tilvirkning”. Det fremgår imidlertid af våbenlovens § 2, stk. 3, at lovens forbud ikke skal være til hinder for, at et skydevåbens pibe- eller låsedele, dele af baskyler eller aftagelige magasiner ved istandsættelse fornys.

2.1.1.3. Generel tilladelse til erhvervelse af skydevåben mv.

Som anført er det justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, der meddeler tilladelse til erhvervelse og besiddelse af skydevåben mv., jf. våbenlovens § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1 og 2. Tilladelse meddeles til et eller flere konkrete våben, og ikke som en generel tilladelse til et ikke nærmere specificeret antal våben. En sådan generel tilladelse kan dog i visse tilfælde meddeles erhvervsdrivende.

I henhold til våbenbekendtgørelsens §§ 31 og 32 kan politidirektøren således meddele erhvervsdrivende generel tilladelse til dels at erhverve og besidde våben og ammunition mv. med henblik på videresalg, dels at besidde våben mv. med henblik på reparation, service og anden erhvervmæssig virksomhed, så den erhvervsdrivende ikke i hvert enkelt tilfælde skal ansøge om særskilt våbentilladelse.

Meddelelse af en generel tilladelse forudsætter, at den erhvervsdrivende og dennes ansattes opfylder vandelskravet i våbenbekendtgørelsens § 37, dvs. de pågældendes personlige forhold og hidtidigeandel må ikke gøre det betænkeligt at imødekomme ansøgningen. Det er endvidere et krav, at de pågældende har et rimeligt kendskab til våben og har mulighed for at opbevare (og forhandle) våbnene på betryggende måde, samt at det i øvrigt efter en konkret vurdering må anses for ubetænkeligt at give tilladelse. Politidirektøren kan herudover fastsætte yderligere vilkår.

En generel tilladelse kan ikke omfatte tilladelse til glatløbede haglgeværer med en pibelængde på under 55 cm og fuldautomatiske skydevåben, jf. våbenbekendtgørelsens § 31, stk. 2, og § 32, stk. 2. En generel tilladelse til at erhverve og besidde våben med henblik på videresalg kan i øvrigt kun omfatte erhvervelse fra danske fabrikker, importører eller forhandlere af våben og ammunition, jf. bekendtgørelsens § 31, stk. 3. Visse våben, herunder rifler og glatløbede haglgeværer med en pibelængde på mindst 55 cm, og ammunition, kan dog erhverves fra private.

2.1.2. Krigsmateriellovens kontrolordning vedrørende skydevåben mv.

Efter § 2, jf. § 1, i krigsmaterielloven (lovbekendtgørelse nr. 720 af 7. juli 2009 om krigsmateriel m.v.) er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren at fremstille bl.a.:

- skydevåben, bortset fra våben, der er specielt konstrueret til jagtbrug, sportsbrug eller lignende,

- ammunition, som kan anvendes til militære formål, samt
- komponenter og dele, som er konstrueret til at anvendes i det anførte materiel mv., og som ikke finder civil anvendelse.

Tilladelse til fremstilling af krigsmateriel meddeles af justitsministeren, som kan fastsætte nærmere vilkår for tilladelsen, jf. lovens § 2. Efter bestemmelsens forarbejder (lovforslag nr. 147 af 17. januar 1990, Folketingstidende tillæg A, s. 3774) omfatter kontrolordningen som udgangspunkt alle dele af fremstillingsprocessen. Reparation og lignende af krigsmateriel er dog ikke omfattet af ordningen. Ændringer af en eksisterende genstand, så den fremtræder som en ny genstand, er derimod omfattet af kontrolordningen.

Justitsministeren kan efter lovens § 14 meddele dispensation fra kravet om tilladelse, hvis den pågældende virksomhed kun i ringe omfang fremstiller krigsmateriel eller udelukkende beskæftiger sig med underordnede delprocesser i fremstillingen. Både tilladelser og dispensationer kan tilbagekaldes, hvis særlige forhold taler derfor, jf. § 5, stk. 2, og § 14, stk. 2.

Loven finder ikke anvendelse på virksomheder, som er ejet af staten, jf. § 1, stk. 2.

Overtrædelse af krigsmateriellovens § 2 straffes med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 1 år, jf. § 15, stk. 1 og 2, i krigsmaterielloven.

I forhold til våbenloven udgør krigsmaterielloven en speciallov. Der skal således ikke søges om tilladelse til fremstilling af skydevåben og ammunition til militær anvendelse efter både krigsmaterielloven og våbenloven, men alene efter krigsmaterielloven.

2.2. FN's våbenprotokol

2.2.1. Som indledningsvist anført forpligtes de kontraherende stater ved våbenprotokollens artikel 5 til at kriminalisere dels ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben samt dele, komponenter og ammunition hertil, dels forfalskning, ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben i overensstemmelse med våbenprotokollens regler herom.

Til nærmere fastlæggelse af den produktmæssige udstrækning af de pågældende forbud og protokollens øvrige anvendelsesområde indføres med våbenprotokollens artikel 3, stk. 1, litra a-c, et fælles begrebsapparat, således at alle kontraherende stater i nævnte henseende skal operere med samme forståelse af begreberne ”skydevåben”, ”dele til skydevåben” og ”ammunition” hertil.

Skydevåben defineres således som ethvert bærbart våben med et løb, som enten affyrer, er konstrueret til at affyre eller på enkel vis vil kunne omdannes til at affyre et hagl, en kugle eller et projektil ved hjælp af et brændbart drivmiddel, dog undtaget antikke våben og replikaer heraf. *Dele til skydevåben* er defineret som enhver komponent eller reservedel, som er specielt designet til brug for et skydevåben, og samtidig er væsentlig for våbnets anvendelse, herunder løb, kammer, låsestol, slæde, tromle, bundstykke, slagboltblokering og lyddæmper. Som *ammunition* anses såvel den hele patron som komponenter til brug for fremstillingen af ammunition, dvs. patronhylstre, tændladninger, drivladninger, fænghætter, krudt, kugler og projektiler, i det omfang disse komponenter kræver særskilt tilladelse efter de kontraherende staters nationale lovgivning.

2.2.2. Våbenprotokollens definition af skydevåben, dele til skydevåben og ammunition hertil er bl.a. relevant for protokollens krav om kriminalisering af manglende overholdelse af kontraherende staters interne våbenkontrol, dvs. det anførte forbud mod *ulovlig fremstilling* af skydevåben mv., jf. protokollens artikel 5, stk. 1, litra a.

Efter FN's våbenprotokols artikel 3, litra d, punkt ii, indebærer forbuddet mod *ulovlig fremstilling* således bl.a., at de kontraherende stater er forpligtet til at indføre et forbud mod at fremstille og samle skydevåben, dele til skydevåben og ammunition hertil, hvis der ikke foreligger tilladelse til fremstillingen eller samlingen fra de kompetente nationale myndigheder. Våbenprotokollens definition af skydevåben mv. udgør i nævnte forbindelse den produktmæssige afgrænsning af forbuddets udstrækning.

Våbenprotokollen indeholder ikke en tilsvarende afgrænsning af, hvilke handlinger der er omfattet af forbuddet, da protokollen ikke indeholder nogen definition af begreberne ”fremstilling” og ”samling”. Det må imidlertid antages, at formålet med at forbyde begge handlinger under samlebetegnelsen ”ulovlig fremstilling” er at sikre, at alle stadier i fremstillingsprocessen omfattes af protokollens forbud.

Våbenprotokollen tager ikke stilling til, om deaktiverede skydevåben – dvs. våben der er varigt ubrugbargjorte, så deres funktionsdygtighed ikke på ny kan reetableres – skal omfattes af de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af protokollen. Protokollen (artikel 9) kræver dog, at stater, som i deres nationale lovgivning har undtaget deaktiverede skydevåben fra kontrol, sikrer sig, at sådanne skydevåbens vitale dele er varigt funktionsudygtige, så det ikke ved udskiftning eller reparation af disse dele er muligt at reaktivere våbnet. De kompetente nationale myndigheder skal i den forbindelse enten udstede en attest eller et andet dokument som bevis for den udførte deaktivering eller markere godkendelsen heraf ved et synligt mærke på skydevåbnet.

2.3. Våbendirektiv II

2.3.1. Våbendirektiv II indeholder ikke en bestemmelse svarende til våbenprotokollens artikel 5 om kriminalisering af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv. samt forfalskning, ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben efter protokollens regler herom.

Ændringsdirektivets artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2 a og 2 b) indeholder imidlertid en definition af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv., der indholdsmæssigt svarer til våbenprotokollens definition af samme begreber, og ved præambelens betragtning nr. 10 er det betonet, at overholdelse af protokollens artikel 5 i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner. Ændringsdirektivets artikel 16 fordrer i øvrigt, at sanktioneringen af den nationale gennemførelse af direktivets bestemmelser skal være effektiv, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. I praksis vil således også direktivets bestemmelser om ulovlig fremstilling af og ulovlig handel med skydevåben skulle sanktioneres.

Til nærmere afgrænsning af forbuddenes produktmæssige udstrækning og våbendirektivets øvrige anvendelsesområde indeholder ændringsdirektivet en definition af *skydevåben, dele til skydevåben og ammunition hertil*, jf. artikel 1, stk. 1 (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 1-1 c).

Direktivets definition af skydevåben svarer til definitionen i våbenprotokollens artikel 3, litra a, dog er det præciseret, at definitionen alene omfatter ”genstande der kan ombygges til skydevåben”, hvis den relevante genstand fremstår som et skydevåben og som følge af den valgte kon-

struktion eller det anvendte materiale kan ombygges hertil. Direktivets præcisering af protokollens definition skal ses i lyset af præambelens betragtning nr. 4, hvorefter der ifølge politiets efterretningsoplysninger kan konstateres en stigende brug af ombyggede våben i EU.

I modsætning til våbenprotokollen (artikel 3, litra b) er ændringsdirektivets definition af *komponenter til skydevåben* opdelt på ”dele” og ”væsentlige dele”. Som dele til skydevåben anses herefter de dele, der er anført i protokollens definition. Ændringsdirektivets afgrænsning af væsentlige dele til skydevåben – som har betydning for direktivets regler om mærkning og deaktivering, jf. punkt 3.3.2. og 2.3.3. nedenfor – er derimod begrænset til våbnets låsemekanisme, kammer, tromle og løb.

Våbendirektiv II's afgrænsning af begrebet *ammunition* er i vid udstrækning identisk med definitionen i våbenprotokollen, dog er krudt og fænghætter undtaget. Dette må tilskrives, at disse komponenter til færdig ammunition allerede er harmoniseret på fællesskabsplan ved Kommissionens direktiv 2008/43/EF af 4. april 2008 om oprettelse i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af et system til id-mærkning og sporing af eksplosivstoffer til civil brug (”mærkningsdirektivet”).

2.3.2. Akkurat som det er tilfældet for våbenprotokollen, er ændringsdirektivets definition af skydevåben mv. bl.a. relevant for afgrænsningen af direktivets krav til overholdelse af medlemsstaternes interne våbenkontrol, dvs. forbuddet mod *ulovlig fremstilling*. Våbenprotokollens definition af dette forbud er gengivet i våbendirektiv II artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2 a, litra ii) for så vidt angår den del af definitionen, der angår fremstilling og samling af skydevåben mv. uden licens eller tilladelse fra den enkelte medlemsstats kompetente myndigheder, og fastlægger herved forbuddets produktmæssige udstrækning. Direktivet indeholder derimod ikke en nærmere beskrivelse af de gerninger, der er indeholdt i samlebegrebet *ulovlig fremstilling*, dvs. henholdsvis ”fremstilling” og ”samling”.

2.3.3. Våbenprotokollens krav til skydevåben, der pga. *deaktivering* er undtaget fra national våbenkontrol, er gennemført ved våbendirektiv II, artikel 1, stk. 13, litra b (våbendirektivets nye bilag I, afsnit III, litra a). Det er samtidig fastslået, at medlemsstaterne skal træffe bestemmelser med henblik på kontrol af udført deaktivering for at sikre, at de pågældende skydevåben er varigt funktionsdygtige. Medlemsstaterne skal i den forbindelse sørge for, at der ved kontrollen udstedes en attest eller et

andet dokument, der bekræfter en korrekt udført deaktivering, alternativt skal skydevåbnet i samme øjemed påsættes et synligt mærke.

Ændringsdirektivet fastslår endvidere, at Kommissionen vil udstede fælles retningslinjer vedrørende standarder og teknikker for deaktivering.

2.3.4. Ved siden af gennemførelsen af de internationale forpligtelser, der følger af FN's våbenprotokol, indfører våbendirektiv II nogle nye krav til, hvilke personer der skal kunne erhverve og besidde skydevåben.

Våbendirektiv II artikel 1, stk. 3 (våbendirektivets nye artikel 4 a) fastslår, at skydevåben kun skal kunne erhverves og besiddes af personer, der har tilladelse hertil. Ændringsdirektivets artikel 1, stk. 4, (våbendirektivets nye artikel 5) indfører endvidere nogle minimumskrav til de personer, der vil kunne opnå en sådan våbentilladelse. Medlemsstaterne må således alene meddele tilladelse til personer, der har en rimelig interesse heri og som er fyldt 18 år, medmindre våbnet skal anvendes til jagt og konkurrenceskydning. Meddelelse af tilladelse til personer under 18 må alene ske, hvis forældremyndighedens indehaver har samtykket hertil, eller den unge vejledes af en forælder eller anden voksen med våbentilladelse, eller den pågældende befinder sig på et godkendt uddannelsessted. Våbentilladelse til personer under 18 år må i øvrigt ikke omfatte tilladelse til køb af skydevåben.

Direktivets krav til, hvilke personer der må erhverve og besidde skydevåben, indebærer endvidere en præcisering af kravene i våbendirektiv I til en ansøgers personlige forhold og hidtidige vandel, hvorefter ansøgeren ikke må være til fare for sig selv, den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed. Det fremgår således af våbendirektiv II, artikel 1, stk. 4 (våbendirektivets nye artikel 5, litra b), at det forhold, at en person er blevet dømt for en voldelig forsætlig lovovertrædelse, skal anses for en indikation af, at den pågældende udgør en sådan fare. Særligt for så vidt angår erhvervelse af skydevåben mv. via fjernkommunikation (f.eks. internettet) betones i præambelens betragtning nr. 13, at der som hovedregel bør være forbud mod, at personer som har modtaget en endelig dom for visse alvorlige strafbare handlinger, erhverver skydevåben. Det betones samtidig, at medlemsstaterne skal sikre, at der føres streng kontrol med netop erhvervelse af skydevåben mv. via fjernkommunikationsteknik, jf. ændringsdirektivets artikel 1, stk. 5 (våbendirektivets nye artikel 6).

Våbendirektiv II fastslår samtidig, at medlemsstaterne kan inddrage en allerede udstedt våbentilladelse, hvis en eller flere af de betingelser, der førte til tilladelsens udstedelse, ikke længere er til stede, jf. artikel 1, stk. 4 (våbendirektivets nye artikel 5, litra b).

2.3.4. Herudover indeholder våbendirektiv II i artikel 1, stk. 1, litra c (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2) en præcisering af våbendirektivets definition af udtrykket ”våbenhandler”, således at udtrykket ikke alene er forbeholdt fabrikation, handel, ombytning, udlejning, reparation eller ombygning af skydevåben, men også omfatter dele til skydevåben og ammunition hertil.

Ved våbendirektiv II, artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 3) pålægges medlemsstaterne endvidere at gøre hvervet som våbenhandler betinget af en autorisation, som mindst skal bygge på en undersøgelse af den pågældendes personlige og faglige integritet og kvalifikationer. Hvis der er tale om en juridisk person, skal kontrollen vedrøre den person, der leder virksomheden.

Efter våbendirektiv II, artikel 1, stk. 6 (våbendirektivets nye artikel 7, stk. 4) kan medlemsstaterne i øvrigt overveje at give personer, der opfylder betingelserne for at opnå våbentilladelse til skydevåben, en flerårig licens til at erhverve og besidde alle skydevåben, der kræver tilladelse, så ansøgeren ikke i hvert enkelt tilfælde skal ansøge særskilt herom. Denne bestemmelse er ikke særskilt rettet mod våbenhandlere.

2.4. Lovforslagets indhold

2.4.1. Udvidelse af den produktmæssige afgrænsning af våbenkontrollen

2.4.1.1. Det foreslås, at våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 (intern våbenkontrol), og § 6, stk. 1, nr. 1 (eksportkontrol), udvides således, at også genstande, der i udgangspunktet ikke er skydevåben, men som fremtræder som sådanne, og som kan ombygges hertil, omfattes af våbenlovens kontrolordning.

Baggrunden for udvidelsen er, at både FN's våbenprotokol og våbendirektiv II opererer med en sådan udvidet definition af skydevåben (se punkt 2.2. og 2.3.), og at en tilsvarende udvidelse af våbenlovens produktmæssige afgrænsning dermed er påkrævet for at opfylde Danmarks internationale forpligtelser.

Det foreslås endvidere at præcisere, hvilke dele der er omfattet af våbenlovens interne kontrolordning i en selvstændig bestemmelse herom i stk. 1, nr. 2, så det kommer til at fremgå udtrykkeligt af lovteksten, at alle dele, der er specielt beregnet til skydevåben, og som er væsentlige for våbnets anvendelse, er omfattet af ordningen. I tilknytning hertil foreslås lovens nuværende eksempler på væsentlige dele til skydevåben suppleret i overensstemmelse med definitionen af dele til skydevåben i våbenprotokollen og våbendirektiv II, så også bundstykker, løb, kamre, slæder og tromler nævnes. Udtrykket ”slagboltblokering” er ikke udtrykkeligt nævnt, da det ifølge Rigspolitiet ikke anses som en gængs våbenteknisk betegnelse. Et forbud mod lyddæmper til skydevåben er allerede indeholdt i våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 8.

Lovforslaget indeholder ikke forslag til ændring af våbenlovens afgrænsning af kontrolordningen for så vidt angår ammunition, da FN's våbenprotokol og våbendirektiv II alene stiller krav om en national definition af ammunition på linje med definitionen i protokollen og direktivet, i det omfang der efter national ret kræves særskilt våbentilladelse til de komponenter til ammunition, der er anført i disse retsakter. Våbenlovens forbud mod ammunition, herunder også patronhylstre, tændskruer, fænghætter, brandrør og projektiler, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 2, kan derfor bibeholdes i sin nuværende form.

2.4.1.2. På samme baggrund foreslås, at også krigsmateriellovens § 1, stk. 1, ændres, så genstande, der i udgangspunktet ikke er skydevåben, men som fremtræder som sådanne, og som kan ombygges hertil, omfattes af kontrolordningen i denne lov.

2.4.2. Bemyndigelse til undtagelse af deaktiverede skydevåben

Det foreslås, at der i våbenlovens § 1, stk. 4, indsættes en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte bestemmelser om undtagelse af deaktiverede skydevåben fra lovens kontrolordning, herunder om godkendelse af deaktiveringen.

Efter Justitsministeriets faste praksis (se punkt 2.1.1.1) anses skydevåben, der er deaktiveret ved, at hele våbnet med undtagelse af skæftet er gennemsavet på langs, ikke som skydevåben i lovens forstand. Sådanne skydevåben er derfor ikke omfattet af våbenlovens kontrolordning, og der kræves ikke tilladelse hertil. Justitsministeriet har i enkelte tilfælde

godkendt, at også skydevåben, der på anden vis er varigt ubrugbart, er undtaget kontrolordningen.

Denne praktiske undtagelse fra lovens anvendelsesområde skyldes, at sådanne genstande ikke (længere) kan affyre ammunition og heller ikke ombygges hertil ved en udskiftning af våbnets vitale dele. De er derfor objektivt set ikke (længere) skydevåben.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil det være hensigtsmæssigt, at det udtrykkeligt fremgår af våbenlovgivningen, i hvilket omfang deaktiverede skydevåben er undtaget fra kontrolordningen. Af hensyn til sådanne reglers mere tekniske karakter og den fortløbende udvikling af nye våbentekniske metoder til deaktivering, herunder muligheden for at stille forskellige krav til forskellige typer skydevåben, foreslås det, at muligheden for at undtage deaktiverede skydevåben fra kontrolordningen udformes som en bemyndigelsesbestemmelse, så det overlades til justitsministeren at fastsætte nærmere regler herom. Det forudsættes i den forbindelse, at bemyndigelsen – i overensstemmelse med kravene herom i FN's våbenprotokol og våbendirektiv II – forbeholdes foranstaltninger, der endegyldigt gør et skydevåben funktionsudygtigt. Det forudsættes endvidere, at justitsministeren ud fra de i punkt 2.1.1.1 nævnte kontrolhensyn mv. kan bestemme, at kun én eller flere bestemte former for deaktivering fører til undtagelse fra våbenlovens kontrolordning, selv om også andre deaktiveringsmetoder kan gøre et skydevåben varigt funktionsudygtigt.

Til gennemførelse af kravene i FN's våbenprotokol og våbendirektiv II om myndighedskontrol af skydevåbens deaktivering agtes bemyndigelsen endvidere udnyttet til at fastsætte regler om godkendelse af gennemførte deaktiveringstiltag, navnlig således at der fremadrettet udstedes en attest som bevis for godkendt deaktivering af skydevåben, dels på forespørgsel herom, dels som kontrol ved deaktivering udført som vilkår for en meddelt våbentilladelse.

2.4.3. Præcisering af forbuddet mod fremstilling af skydevåben mv. uden tilladelse

2.4.3.1. Det foreslås, at det præciseres, at forbuddet i våbenlovens § 1, stk. 1, mod *fremstilling* af skydevåben mv. uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, også omfatter *samling* af våbnene.

Både FN's våbenprotokol og våbendirektiv II stiller krav om et forbud mod ulovlig fremstilling, der defineres som *fremstilling* og *samling* af skydevåben mv. uden de kompetente myndigheders tilladelse hertil.

Efter Justitsministeriets opfattelse kan forbuddet mod "samling" på baggrund af samlebetegnelsen "ulovlig fremstilling" alene anses at gælde samling som led i en fremstillingsproces. Justitsministeriet finder på den baggrund, at samling af skydevåben mv. allerede efter gældende ret i vidt omfang må anses for omfattet af den gældende våbenlovs forbud mod tilvirkning (lovens § 1, stk. 1). For at sikre, at våbenlovens forbud mod fremstilling af skydevåben mv. i alle tilfælde fortolkes i overensstemmelse hermed, foreslås det, at det i våbenlovens § 1, stk. 1, præciseres, at også *fremstilling* i form af *samling* er omfattet af lovens kontrolordning.

Det bemærkes, at den foreslåede præcisering gælder alle de våben mv., som er omfattet af våbenlovens § 1, og ikke kun de skydevåben mv., som er omfattet af våbenprotokollen og våbendirektivet.

Da det foreslåede forbud alene omfatter samling af skydevåben mv. som led i en fremstillingsproces, vil almindelig daglig håndtering af skydevåben, som f.eks. vedligeholdelse, rengøring og forsvarlig opbevaring af våbnet, som indebærer, at skydevåben skilles for efterfølgende på ny at skulle samles, ikke være omfattet af kontrolordningen.

2.4.3.2. På samme baggrund foreslås, at det også i krigsmateriellovens § 2 præciseres, at forbuddet mod *fremstilling* af skydevåben mv. uden tilladelse fra justitsministeren, tillige omfatter *samling* af våbnene.

2.4.4. Grundlaget for meddelelse og tilbagekaldelse af en våbentilladelse

Våbendirektiv II foretager en række justeringer af kravene i våbendirektiv I til grundlaget for meddelelse og tilbagekaldelse af tilladelse til at erhverve og besidde skydevåben. Ændringsdirektivet indfører således dels krav til våbentilladelse som forudsætning for at erhverve og besidde skydevåben, herunder ved erhvervelse via internettet, dels en række minimumskrav til ansøgeren, herunder krav til rimelig interesse i våbenbesiddelse, et alderskrav på som udgangspunkt 18 år og krav til ansøgerens personlige forhold og hidtidige vandel.

Efter Justitsministeriets opfattelse er de indførte krav i overensstemmelse med gældende dansk ret på området, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, våbenbekendtgørelsens § 37 og våbencirkulærets § 2 og §§ 16, 19 og 20, og kræver derfor ikke lovændring. Våbendirektivets forbud mod, at personer under 18 år køber skydevåben, vil imidlertid kræve en justering af de administrativt fastsatte regler om mindreåriges adgang til at erhverve skydevåben, jf. våbencirkulærets § 16.

Tilsvarende er de nationale myndigheders muligheder for efter våbendirektiv II at tilbagekalde en udstedt våbentilladelse i overensstemmelse med gældende dansk ret, jf. våbenlovens § 2 f, og kræver derfor heller ikke ændring af våbenloven.

2.4.5. Generel tilladelse til erhvervelse af skydevåben mv.

Våbendirektiv II præciserer endvidere den gældende definition af hvervet som våbenhandler, således at definitionen begrebsmæssigt ikke alene omfatter skydevåben, men også dele og ammunition hertil, og gør samtidig hvervet betinget af en autorisation, der skal basere sig på en undersøgelse af ansøgerens personlige og faglige integritet og kvalifikationer. Det er Justitsministeriets opfattelse, at også disse krav er i overensstemmelse med gældende dansk ret, jf. våbenbekendtgørelsens §§ 31, 32 og 37, og derfor ikke kræver lovændring.

Justitsministeriet har noteret sig, at våbendirektiv II artikel 1, stk. 6 (våbendirektivets nye artikel 7, stk. 4) åbner mulighed for at forenkle fremgangsmåden ved privates erhvervelse af våbentilladelse til flere skydevåben, således at en ansøger, der én gang er godkendt til at erhverve og besidde ét skydevåben, kan tildeles en flerårig licens til at erhverve og besidde alle typer skydevåben, og således ikke i hvert enkelt tilfælde skal ansøge særskilt herom. Justitsministeriet finder dog ikke grundlag for at ændre den danske kontrolordning på dette punkt. Justitsministeriet lægger herved vægt på, at den nuværende kontrolordning, hvorefter der i almindelighed skal indgives ansøgning om tilladelse til hvert enkelt skydevåben, synes at skabe en større gennemsigtighed omkring og mulighed for kontrol af det aktuelle antal skydevåben i Danmark.

3. Mærkning og registrering af skydevåben og ammunition

3.1. Gældende ret

3.1.1. Mærkningskrav efter våbenloven

3.1.1.1. Efter våbenlovens § 3, stk. 1, kan justitsministeren fastsætte bestemmelser om, at de i lovens § 1 nævnte våben mv. skal påføres et identifikationsnummer. Bemyndigelsen er udnyttet ved § 43 i våbenbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 997 af 19. oktober 2009 om våben og ammunition mv.), hvorefter politidirektøren kan pålægge indehavere af skydevåben mv., som er omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 7, (dvs. skydevåben samt piber, låsestole, aftagelige magasiner og baskyler til skydevåben samt signalvåben og kombinerede gas- og signalvåben), og som ikke har et fabriksnummer, at forsyne disse med et identifikationsnummer efter politidirektørens nærmere bestemmelse. Manglende efterlevelse af politidirektørens pålæg om sådan mærkning straffes efter våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 3, jf. stk. 1, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpene omstændigheder fængsel indtil 2 år.

3.1.1.2. I henhold til våbenlovens § 1, stk. 5, kan justitsministeren endvidere fastsætte nærmere bestemmelser om eksplosivstoffer, der er omfattet af forbuddet i lovens § 1, stk. 1, nr. 5, herunder om disse stoffers fremstilling, mærkning, markedsføring, forhandling, indførsel, overførsel, udførsel, erhvervelse, besiddelse, opbevaring og anvendelse. Bemyndigelsen er udnyttet ved eksplosivstofbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 362 af 15. maj 2008 om eksplosivstoffer, som ændret ved bekendtgørelse nr. 270 af 26. marts 2009).

Ændringsbekendtgørelsen til eksplosivstofbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 270 af 26. marts 2009), der træder i kraft den 5. april 2012, gennemfører Kommissionens direktiv 2008/43/EF af 4. april 2008 om oprettelse i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af et system til id-mærkning og sporing af eksplosivstoffer til civil brug ("mærkningsdirektivet"). Ved bekendtgørelsen indføres således krav til id-mærkning og registrering af eksplosivstoffer. Vise eksplosivstoffer kan indgå som komponenter i tilvirkningen eller samlingen af færdig ammunition, der er forbudt efter våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 2, jf. § 2, stk. 1 og 2. Eksplosivstoffer er også i sig selv omfattet af våbenlovens kontrolordning, jf. lovens § 1, stk. 1, nr. 5.

Efter bilaget til mærkningsdirektivet, der er optrykt som bilag 3 til eksplosivstofbekendtgørelsen, er der fastsat detaljerede krav til indholdet af det mærke, der skal anvendes på eksplosivstoffer. Mærket skal herefter bestå af følgende to dele:

- 1) En *menneskeligt læselig del*, der skal angive:
  - fabrikantens navn
  - en alfanumerisk kode bestående af:
    - 2 bogstaver, der identificerer medlemsstaten (produktionsstedet og stedet for indførsel til EU-markedet)
    - 3 cifre, der identificerer produktionsstedet (tildeles af de nationale myndigheder)
    - den unikke varekode og logistisk information fra fabrikanten
2. En *elektronisk læselig id-mærkning* i stregkode og/eller matrixkode, som er direkte relateret til den alfanumeriske identifikationskode.

Manglende eller ufuldstændig identifikationsmærkning af eksplosivstoffer straffes efter eksplosivstofbekendtgørelsens § 15 med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

3.1.2. Krav til registrering af skydevåben

3.1.2.1. Skydevåben registreres i dag dels i Skytteforeningernes Våbenregister, dels i Politiets Våbenregister, der blev sat i drift den 20. januar 2003 som erstatning for politikredsens decentrale våbenregistre og Politiets Centrale Våben- og Jagttegnsregister.

Skytteforeningernes Våbenregister indeholder oplysninger om samtlige våben, der enten er meddelt våbenpåtegning til, eller som skytteforeningerne selv ejer, jf. våbenbekendtgørelsens § 14. Registreringen foregår straks efter, at foreningsvåbnet er anskaffet, eller våbenpåtegning er meddelt, og der registreres i den forbindelse oplysninger om skydevåbnets type, mærke, model, kaliber og fabrikationsnummer eller identifikationsnummer. Oplysningerne i Skytteforeningernes Våbenregister indberettes løbende til Rigspolitiet, men optages ikke selvstændigt i Politiets Våbenregister.

Politiets Våbenregister er et landsdækkende våbenregister baseret på en central elektronisk database. Registeret indeholder oplysninger om hvert våben, som politiet meddeler tilladelse til, jf. § 29 i våbencirkulæret

(cirkulære nr. 8 af 26. januar 2000 om våben og ammunition mv. som senest ændret ved cirkulære nr. 59 af 29. oktober 2008), herunder også tilladelse til indførsel og udførsel af skytteforeningsvåben der ellers alene er registreret i Skytteforeningernes Våbenregister. Herudover indeholder registeret oplysninger om bortkomne og stjalne våben. Sidstnævnte oplysninger rapporteres endvidere til Schengen-informationssystemet (SIS), således at de nationale politimyndigheder i de øvrige Schengen-lande får adgang til de danske indberetninger om stjalne våben. Omvendt har det danske politi adgang til andre Schengen-landes tilsvarende indberetninger.

I Politiets Våbenregister registreres og opdateres en række nærmere oplysninger om det enkelte skydevåben, herunder ejer, våbenummer, våbenart, våbentype, model, fabrikat, kaliber, ladesystem, løbstype, patron-tænding og eventuelle længder. Hvert våben registreres under et særligt identifikationsnummer. Det bemærkes i den forbindelse, at hvis våbnet ikke er mærket fra producentens side, kan politiet udstede pålæg herom, jf. § 43 i våbenbekendtgørelsen (se punkt 3.1.1.1.) Registeret indeholder også historiske oplysninger, der gør det muligt at finde oplysninger om tidligere våbenejere. De registrerede oplysninger bevares i våbenregisteret på ubestemt tid.

I forbindelse med indførsel og udførsel af skydevåben registreres tillige oplysninger om, hvilket land der sker indførsel fra eller udførsel til. Det er samtidig muligt at angive navn og adresse på den udenlandske afsender og modtager.

3.1.2.2. De anførte elektroniske registre over våbentilladelser mv. suppleres af, at erhvervsdrivende, der i medfør af våbenbekendtgørelsens §§ 31 og 32 er meddelt en generel tilladelse til at erhverve og/eller besidde skydevåben mv. med henblik på videresalg, reparation, service mv., skal føre en såkaldt våbenbog, der er godkendt af politiet, jf. våbenbekendtgørelsens § 33.

I våbenbogen skal gøres optegnelser over samtlige køb og salg af skydevåben samt over samtlige skydevåben, der er indleveret til reparation, opbevaring eller taget i kommission mv. Optegnelserne skal foretages på en sådan vis, at de kan danne grundlag for identifikation af den erhvervsdrivendes leverandører, erhververe og de, der indgår aftale om reparation mv. Der skal i den forbindelse registreres oplysninger om det enkelte vå-

bens type, mærke, model, kaliber og fabrikationsnummer eller identifikationsnummer.

Våbenbøgerne skal opbevares i mindst 5 år, også selv om den erhvervsdrivende stopper sin virksomhed. Oplysningerne i våbenbøgerne skal efter politiets nærmere bestemmelse løbende indberettes til politiet, jf. våbenbekendtgørelsens § 33, stk. 5, og politiet har til enhver tid adgang til at kontrollere både våbenlagre og våbenbøger, jf. bekendtgørelsens § 33, stk. 2. Indberettede oplysninger optages ikke i Politiets Våbenregister.

3.2. FN's våbenprotokol

3.2.1. For at lette sporingen af våben som led i bekæmpelsen af international kriminalitet pålægges de kontraherende stater ved FN's våbenprotokol, artikel 8, stk. 1, litra a, at indføre krav om mærkning af skydevåben som led i fremstillingen. Våbenprotokollen stiller derimod ikke krav om mærkning af ammunition.

Efter våbenprotokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt iii, forpligtes de kontraherende stater endvidere til at kriminalisere manglende overholdelse af mærkningspligten, da en sådan adfærd efter protokollen anses som *ulovlig fremstilling*.

Våbenprotokollen opstiller to alternative modeller for mærkningens udførelse, jf. artikel 8, stk. 1, litra a. Der skal således enten anvendes et unikt mærke, der angiver fabrikantens navn, fremstillingsland eller -sted og serienummer; eller et andet unikt og brugervenligt mærke med en numerisk eller alfanumerisk kode, der gør det nemt at identificere fremstillingslandet.

For importerede skydevåben kræver våbenprotokollen endvidere, at våbenene – ud over det anførte unikke mærke – skal påføres et særskilt mærke, der angiver importlandet og om muligt også importåret, jf. artikel 8, stk. 1, litra b. Dette krav gælder dog ikke, hvis der alene er tale om en midlertidig indførsel af skydevåben til et lovligt formål. Herudover indfører FN's våbenprotokol et krav om mærkning af skydevåben, der overgår fra at være statslig ejendom til en permanent civil brug, jf. artikel 8, stk. 1, litra c. Formålet med dette mærke er at gøre det nemt for andre stater at identificere, i hvilket stat overdragelsen har fundet sted.

3.2.2. Mærkningen af skydevåben skal efter våbenprotokollens artikel 7 danne grundlag for en *registrering* af de indeholdte data om det enkelte skydevåben i en periode på mindst 10 år, så disse oplysninger om nødvendigt kan medvirke til sporing og identifikation af skydevåben, der er fremstillet, samlet eller transporteret uden de nødvendige tilladelser. Uagtet mærkningskravet i våbenprotokollens artikel 8 hverken gælder dele til skydevåben eller ammunition, fastslår protokollens artikel 7, at oplysninger om disse genstande også bør registreres i det omfang, der på enkel vis er mulighed herfor, dog forudsat at en sådan supplerende registrering er nødvendig for at kunne spore og identificere de pågældende skydevåben.

Ved international overførsel af skydevåben mv. skal der endvidere ske registrering af datoen for udstedelse og udløb af de nødvendige tilladelser, afsender- og modtagerlandet, eventuelle transitlande, slutbrugeren samt af en beskrivelse af den relevante genstand inklusiv en mængdeangivelse.

3.3. Våbendirektiv II

3.3.1. Våbenprotokollens krav til mærkning og registrering af skydevåben mv. er for så vidt angår EU gennemført ved våbendirektiv II, artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 1-5). Der indføres herved krav til mærkning af skydevåben eller dele heraf, samt krav til mærkning af ammunition.

Kravene til mærkning og registrering skal gøre det muligt at foretage en systematisk tilbagesporing af skydevåben fra fabrikant til køber med henblik på at hjælpe de kompetente myndigheder i medlemsstaterne med at afsløre, undersøge og analysere ulovlig fremstilling og ulovlig handel.

Våbendirektivets krav til indholdet af mærkningsforpligtelsen svarer for skydevåben som udgangspunkt til indholdet af de to alternative modeller for mærkning af skydevåben, der er beskrevet i våbenprotokollen (artikel 8), dog er det opstillet som en supplerende betingelse, at mærket også skal indeholde oplysning om våbnets fremstillingsår, hvis dette ikke er en del af serienummeret, jf. artikel 1, stk. 2 (det nye våbendirektivs artikel 4, stk. 2, litra a). Det fremgår endvidere, at medlemsstaterne med henblik på den praktiske udførelse af mærkningen kan vælge at anvende bestemmelserne i konventionen af 1. juli 1969 om gensidig anerkendelse af kontrolstempling af håndskydevåben, og efter præambelens betragtning nr. 7 bør

denne konvention i videst mulig udstrækning anvendes som reference for mærkningssystemet i EU.

Kravene i våbendirektiv II om mærkning af skydevåben ved overførsel fra statslig til permanent civil ejendom, jf. artikel 1, stk. 2 (det nye våbendirektivs artikel 4, stk. 2) er identiske med kravene hertil i våbenprotokollen. Protokollens krav til mærkning af skydevåben i forbindelse med import er derimod ikke videreført i våbendirektiv II. Dette skyldes, at EU for så vidt angår forhold, som falder inden for EU's kompetence, anses som én kontraherende part i forhold til våbenprotokollen. Protokollens krav til mærkning ved import gælder derfor ikke overførsel af skydevåben inden for EU, men alene ved indførsel af skydevåben fra lande uden for EU.

Våbendirektiv II indeholder ikke en bestemmelse svarende til våbenprotokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt iii, om krav til kriminalisering af manglende mærkning i forbindelse med fremstillingen af skydevåben. Ændringsdirektivets artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2 a, punkt iii) indeholder imidlertid en definition af ulovlig fremstilling af skydevåben mv., der svarer til våbenprotokollens definition af samme begreb, og det betones i direktivets præambel, at overholdelse af artikel 5 i våbenprotokollen i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner. Det fremgår endvidere af direktivets artikel 16, at sanktioneringen ved overtrædelse af de nationale bestemmelser, der fastsættes til gennemførelse af direktivet, skal være effektiv, stå i rimeligt forhold overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. I praksis vil således også direktivets bestemmelser om ulovlig fremstilling, herunder mærkningsforpligtelsen, skulle sanktioneres.

3.3.2. Ifølge våbendirektiv II artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 2) skal mærket placeres på en væsentlig del af skydevåbnet, hvis ødelæggelse vil gøre våbnet ubrugeligt. Efter ændringsdirektivets artikel 1, stk. 1, (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 1b) skal der ved et skydevåbens væsentlige dele forstås våbnets låsemekanisme, kammer, cylinder og løb. Mærket skal derfor påføres mindst én af disse våbendele.

3.3.3. Også i EU-regi skal mærkningen af det enkelte skydevåben danne grundlag for en registrering af våbnet, jf. våbendirektiv II artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 4). Til forskel fra våbenprotokollen skal der efter ændringsdirektivet også ske registrering af oplysninger om

det enkelte skydevåbens type, model, kaliber og serienummer og navn og adresse på leverandøren samt våbnets erhverver eller besidder. Kravene i FN's våbenprotokol til registrering af internationale overførsler af skydevåben mv. er derimod ikke videreført i våbendirektiv II. Det skyldes – som det tilsvarende gør sig gældende ved protokollens mærkningsforpligtelse ved import – at EU i forhold til FN's våbenprotokol anses som én kontraherende stat. Våbenprotokollens krav til registrering af international handel af skydevåben, gælder derfor ikke overførsel af skydevåben de enkelte EU-lande imellem, men alene internationale transaktioner vedrørende skydevåben med lande uden for EU.

Under henvisning til skydevåbens farlige og langtidsholdbare karakter forlænger våbendirektiv II den periode, hvor der skal føres register med oplysninger om de enkelte skydevåben, fra våbenprotokollens opbevaringsperiode på mindst 10 år til en periode på mindst 20 år, jf. våbendirektiv II artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 4). Det fastslås endvidere, at registreringen af oplysningerne skal ske ved et elektronisk dataregistreringssystem af central eller decentral karakter, og at et sådant register skal være oprettet senest den 31. december 2014.

3.3.4. Ud over de internationale forpligtelser, der følger af FN's våbenprotokol, indfører våbendirektiv II endvidere krav til erhvervsdrivendes optegnelser over tilgang og afgang af skydevåben. Efter våbendirektiv II artikel 1, stk. 2, jf. artikel 1, stk. 1, litra c (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 4, jf. artikel 1, stk. 2), skal erhvervsdrivende, hvis erhvervsmæssige aktivitet består i fremstilling, handel, ombytning, udlejning, reparation eller ombygning af skydevåben mv., således i hele deres erhvervsaktive periode føre et register over samtlige de skydevåben, som de modtager eller afgiver. I registreret skal indføres oplysninger om skydevåbnets type, mærke, model, kaliber og serienummer samt navn og adresse på leverandør og erhverver af skydevåbnene. Ved virksomhedens ophør skal oplysningerne overdrages til den myndighed, der har ansvaret for det nationale elektroniske dataregistreringssystem over skydevåben, som direktivet forudsætter oprettet.

3.3.5. For så vidt angår ammunition indføres der med våbendirektiv II krav til mærkning – men ikke registrering – af hver enkelt basispakke med færdig ammunition, jf. artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4, stk. 2, litra b). Mærket skal angive fabrikantens navn, sendingens (partiets) identifikationsnummer samt kaliber og ammunitionstype. Som det er tilfældet for mærkning af skydevåben, kan også den praktiske udførel-

se af mærkning af ammunition ske i overensstemmelse med konventionen af 1. juli 1969 om gensidig anerkendelse af kontrolstempling af håndskydevåben.

Det skal bemærkes, at der i EU-regi allerede er gennemført krav om mærkning og sporing af eksplosivstoffer, herunder krudt og fænghætter, jf. Kommissionens direktiv 2008/43/EF af 4. april 2008 om oprettelse i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af et system til id-mærkning og sporing af eksplosivstoffer til civil brug. Dette direktiv er gennemført i dansk ret ved bekendtgørelse nr. 270 af 26. marts 2009 om ændring af eksplosivstofbekendtgørelsen. Bekendtgørelsen træder i kraft den 5. april 2012.

3.4. FN's våbenresolution

3.4.1. Våbenprotokollens krav om mærkning af skydevåben er overført til FN's våbenresolution, jf. resolutionens punkt 8, litra a-c. Resolutionens krav til mærkets indhold er identiske med de to alternative modeller, der er præsenteret i våbenprotokollen, dog opfordres staterne til at tilføje oplysninger om fremstillingsår, våbentype, model og kaliber. Protokollens krav til mærkning af skydevåben, der overføres fra statslig ejendom til permanent civil brug, er tilsvarende overført til resolutionen, jf. punkt 8, litra c. Kravet til mærkning af importerede skydevåben er derimod ikke overført.

Som noget nyt forpligter resolutionens punkt 8, litra d, de kontraherende stater til at sikre, at skydevåben, der er i de nationale myndigheders besiddelse med henblik på tjenstlig brug, også er mærket. Mærkningen af disse våben behøver dog ikke opfylde protokollens krav til mærkets indhold. Resolutionen pålægger endvidere staterne at sørge for, at våben, der ikke er mærket i overensstemmelse med protokollens bestemmelser herom, mærkes eller destrueres, jf. resolutionens punkt 9.

Herudover indeholder resolutionen krav til mærkets placering og holdbarhed. Efter punkt 7 skal mærket således placeres på en synlig overflade, hvor det skal fremstå klart og tydeligt, let genkendeligt, læsbart, holdbart og – i det omfang det er teknisk muligt – i øvrigt være genopretteligt. I henhold til punkt 10 skal mærket anbringes på en væsentlig del af skydevåbnet, hvis ødelæggelse vil gøre våbnet ubrugeligt, som f.eks. våbnets kammer eller låsemekanisme. Staterne opfordres samtidig til og-

så at anbringe mærket (eller andre type mærker) på øvrige dele af skydevåbnet som f.eks. løb, slæde eller tromle.

3.4.2. Kravene til registrering af skydevåben i FN's våbenprotokol er indholdsmæssigt ikke overført til våbenresolutionen. Resolutionen forpligter imidlertid staterne til at registrere skydevåben med henblik på at kunne identificere og spore ulovlige våben, jf. punkt 11, samt så vidt muligt at bevare oplysningerne herom på ubestemt tid og i hvert fald i mindst 30 år, hvis det drejer sig om oplysninger om fremstilling af skydevåben, og i mindst 20 år, hvis det drejer sig om andre data, jf. punkt 12. Til forskel fra FN's våbenprotokol og Våbendirektiv II angiver FN's våbenresolution ikke, hvilke oplysninger der skal registreres.

I henhold til punkt 13 i FN's våbenresolution skal erhvervsdrivende, som fører fortegnelser over skydevåben, endvidere pålægges at overdrage disse fortegnelser til staten ved virksomhedens ophør.

3.5. Lovforslagets indhold

3.5.1. Indførelse af krav til mærkning af skydevåben og ammunition

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse (§ 3 a) om mærkning af skydevåben og andre genstande omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, samt ammunition. Det foreslås samtidig, at justitsministeren bemyndiges til at meddele dispensation fra bestemmelsens krav, og at ministeren i øvrigt bemyndiges til at fastsætte nærmere bestemmelser om mærkning af de i våbenlovens § 1 nævnte våben mv.

Justitsministeriet finder, at kravene i FN's våbenprotokol, våbendirektiv II og FN's våbenresolution til mærkning af skydevåben mv. bør føre til indsættelse af en materiel bestemmelse om mærkning i våbenloven. I overensstemmelse med våbendirektiv II foreslås mærkningsforpligtelsen begrænset til skydevåben og ammunition.

De indholdsmæssige krav til mærket er nøje fastlagt i våbenprotokollen, våbendirektiv II og våbenresolutionen, dog således at den enkelte stat kan vælge mellem to alternative mærkningsmodeller. Principielt kan det anføres, at den enkleste løsning vil være, at man fra lovgivers side lægger sig fast på et valg mellem de to præsenterede alternativer, så alle danske skydevåben mærkes med samme type mærke. Heroverfor står dog, at de nationale myndigheder i de andre kontraherende stater er indrømmet

samme valgmulighed, hvorfor det under alle omstændigheder må forventes, at der ved den internationale handel vil tilgå det danske marked skydevåben, som er mærket i overensstemmelse med begge slags mærker. Justitsministeriet finder derfor, at der bør indrømmes den enkelte producent, importør mv. frit valg mellem de to modeller for unik mærkning af skydevåben, så det danske erhvervsliv ikke forpligtes til at anvende ét bestemt mærke med deraf følgende risiko for forringet konkurrenceevne. Efter forslaget til våbenlovens § 3 a, stk. 1, skal skydevåben og andre genstande omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, derfor i forbindelse med fremstillingen enten mærkes med et unikt mærke, der angiver fabrikantens navn, fremstillingsland eller -sted, fremstillingsår og serienummer, eller et andet unikt brugervenligt mærke med en numerisk eller alfanumerisk kode til identifikation af fremstillingslandet.

Efter våbendirektiv II og FN's våbenresolution skal mærket placeres på skydevåbnets kammer, løb, låsemekanisme eller tromle. Våbenresolutionen opfordrer samtidig FN-staterne til at placere mærket på mere end én våbendel. Det foreslås derfor, at mærket på skydevåben skal placeres på alle de dele, der af EU er vurderet som væsentlige for våbnets anvendelse. Det vil sige kammeret, løbet, låsemekanismen og tromlen. På denne vis vil der være større sikkerhed for, at et skydevåben vil kunne identificeres og spores, selv om enkelte eller flere af våbnets vitale dele udskiftes.

FN's våbenprotokol og våbendirektiv II opstiller forskellige krav til mærkning i forbindelse med import. Mens våbenprotokollen kræver supplerende mærkning ved import af skydevåben, stiller våbendirektivet ikke krav herom ved indførsel af skydevåben fra et EU-land. Dette skyldes (som anført under punkt 3.3.), at EU i våbenprotokollens forstand anses som én kontraherende part. På den baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at der i våbenloven bør indføres en bestemmelse, der alene stiller krav til mærkning af skydevåben ved indførsel fra lande uden for EU. I denne situation skal skydevåben i overensstemmelse med kravet i FN's våbenprotokol påføres et mærke med importlandet og importåret, medmindre der alene er tale om en midlertidig indførsel til et lovligt formål, jf. forslaget til våbenlovens § 3 a, stk. 2. Hvis våbnet ikke allerede er påført et unikt mærke som anført ovenfor, skal våbnet efter den foreslåede bestemmelse tillige påføres et sådant mærke.

Våbenprotokollen, våbenresolutionen og våbendirektiv II indfører alle et krav om mærkning af skydevåben, der overgår fra statslig ejendom til

permanent civil brug, således at skydevåbnet skal mærkes med det land, der foretager overdragelsen. Det foreslås derfor, at der i våbenlovens § 3 a, stk. 3, indsættes en bestemmelse herom.

I overensstemmelse med kravene i våbendirektiv II foreslår Justitsministeriet endvidere, at der i våbenlovens § 3 a, stk. 4, indføres krav om mærkning af pakninger af færdig ammunition, så hver enkelt pakke i forbindelse med fremstillingen skal forsynes med et mærke, der angiver ammunitionstype og -kaliber, fabrikantens navn og sendingens identifikationsnummer.

Det foreslås, at justitsministeren meddeles adgang til at dispensere fra kravene til mærkning af skydevåben og ammunition, jf. forslaget til våbenlovens § 3 a, stk. 5. Det forudsættes i den forbindelse, at dispensation alene meddeles undtagelsesvist under ganske særlige omstændigheder. I øvrigt forudsætter en dispensation, at dette ikke strider mod FN's våbenprotokol, FN's våbenresolution og våbendirektiv II.

Uagtet de foreslåede nye materielle krav til mærkning af skydevåben og ammunition indebærer detaljerede anvisninger for mærkets indhold, kan der – som det fremgår af FN's våbenresolution – være behov for supplerende krav til mærkets udseende, holdbarhed, nøjagtige anbringelse, kode mv. Det foreslås derfor, at justitsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere bestemmelser om krav til denne mærkning, jf. forslaget til våbenlovens § 3 a, stk. 6. Bemyndigelsen påtænkes blandt andet udnyttet til at fastsætte krav i overensstemmelse med våbenresolutionens regler herom, dvs. om mærkets nøjagtige placering, holdbarhed mv.

Det foreslås endvidere, at justitsministeren – i lighed med bemyndigelsen vedrørende identitetsmærkning i § 3, stk. 1, 2. pkt. i den gældende våbenlov – bemyndiges til at fastsætte bestemmelser om mærkning af de i våbenlovens § 1 nævnte våben mv. i andre tilfælde end de ovenfor nævnte situationer vedrørende fremstilling, overførsel fra statslig ejendom til permanent civil brug og import, jf. forslaget til våbenlovens § 3 a, stk. 7. Bemyndigelsen vil således kunne danne grundlag for regler om identitetsmærkning af bl.a. ældre skydevåben. Som konsekvens af den nye bestemmelse foreslås våbenlovens § 3, stk. 1, 2. pkt., ophævet.

3.5.2. Udvidet registrering af skydevåben

Som det fremgår af punkt 3.1.2. sker der allerede i dag national registrering af samtlige våbentilladelser og våbenpåtegninger i Danmark. Skydevåben registreres således dels i Skytteforeningernes Våbenregister, dels i Politiets Våbenregister. Da hverken FN's våbenprotokol, FN's våbenresolution eller våbendirektiv II stiller krav om én central dataregistrering, er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke behov for at etablere et nyt nationalt register til registrering af de krævede oplysninger om skydevåben, navnlig ikke da der er et væsentligt sammenfald mellem de data, der i dag registreres om de enkelte skydevåben, og de data der efter våbenprotokollen og våbendirektiv II kræves registreret. Dog vil registrering af samtlige de oplysninger, der kræves efter våbenprotokollen og våbendirektiv II, forudsætte, at der foretages en række systemmæssige ændringer i Politiets Våbenregister.

Justitsministeriet finder, at en gennemførelse af kravene i våbenprotokollen og -direktivet til registrering og bevaring af bestemte oplysninger om skydevåben i en periode, der efter FN's våbenresolution bør være mindst 30 år, mest hensigtsmæssigt kan ske ved udstedelse af administrative retningslinjer herom, så det herigennem sikres, at registrene udvides med de krævede nye oplysninger. For Skytteforeningernes Våbenregister bør dette ske ved en justering af registreringspligten efter våbenbekendtgørelsens § 14.

For så vidt angår våbendirektivets krav til de private våbenhandlers registre over tilgang og afgang af skydevåben, er der heller ikke behov for ændring af våbenloven, da registreringspligten er reguleret i bekendtgørelsesform (våbenbekendtgørelses § 33). Direktivets krav til registrering af bestemte oplysninger om skydevåben svarer i øvrigt til de data, der allerede i dag skal registreres i medfør af våbenbekendtgørelsen. Da direktivet pålægger medlemsstaterne at indføre en tidsubegrænset opbevaringsperiode (dog begrænset af virksomhedens ophør), skal bekendtgørelsens registreringsperiode på i dag 5 år dog ændres i overensstemmelse hermed. Tilsvarende skal det i bekendtgørelsen bestemmes, at registeret ved virksomhedens ophør skal overdrages til politiet.

4. Ekstern våbenkontrol af skydevåben mv.

4.1. Gældende ret

Våbenloven indeholder både en generel kontrolordning vedrørende udførsel af våben fra Danmark og regler om transport af våben mellem tred-

jelande, dvs. regler om overførsel af våben mellem andre lande end Danmark, herunder regler om overførsel af våben til lande, der er omfattet af en våbenembargo.

4.1.1. Våbenlovens eksportkontrol

4.1.1.1. Generel kontrol af udførsel fra dansk territorium

Efter våbenlovens § 6, stk. 1, nr. 1, 2 og 6, og våbenbekendtgørelsens § 28, jf. våbenlovens § 6, stk. 5, er det som udgangspunkt forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, i hvert enkelt tilfælde at udføre skydevåben og ammunition samt dele specielt konstrueret eller modificeret hertil.

Tilladelse udstedes som udgangspunkt af Justitsministeriet. Politiet meddeler dog tilladelse til udførsel af visse våbentyper, herunder våben til jagt, fiskeri og konkurrenceskydning og dele og ammunition hertil, til Færøerne og Grønland, de nordiske lande og EU-medlemslandene, jf. våbenbekendtgørelsens § 28, stk. 2. I praksis meddeles ikke særskilt tilladelse til hver enkelt udførsel, men hver enkelt udførsel skal være dækket af en udførselstilladelse. Der er imidlertid ikke almindelig adgang til at udstede generelle udførselstilladelser, hvorefter der kan udføres et ikke nærmere angivet antal skydevåben.

Forbuddet i våbenlovens § 6, stk. 1, mod udførsel af våben uden tilladelse gælder efter våbenlovens § 8, stk. 2, ikke for militære styrker og militært personel som led i den militære tjenesteudøvelse, eller militære myndigheders midlertidige udførsel af udrustning og materiel med henblik på reparation og vedligeholdelse. Efter våbenlovens § 9, stk. 1, gælder forbuddet i våbenlovens § 6, stk. 1, heller ikke for politiet.

Overtrædelse af forbuddet straffes efter våbenlovens § 10, stk. 1, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Er der tale om en forsætlig overtrædelse af forbuddet vedrørende skydevåben under særlig skærpende omstændigheder, fastsættes straffen efter straffelovens § 192 a, stk. 1, med fængsel fra 1 år indtil 6 år. Anden overtrædelse af våbenloven under særlig skærpende omstændigheder, straffes efter lovens § 192 a, stk. 2, med fængsel indtil 6 år. Sker overtrædelsen § 192 a med forsæt til terrorisme, er strafferammen fængsel indtil livstid i medfør af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 6.

4.1.1.2. Kontrol af udførsel mv. af skydevåben til brug for jagt og konkurrenceskydning

4.1.1.2.1. Uanset at såvel indførsel som udførsel af skydevåben mv. som udgangspunkt kræver tilladelse fra justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger dertil, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, og § 6, stk. 1, gælder der visse undtagelser.

Efter våbenlovens § 6 a kan justitsministeren således fastsætte bestemmelser, hvorefter personer, der indrejser til landet for at deltage i jagt eller skydekonkurrencer, eller som udrejser herfra med sådant formål, uden tilladelse kan medføre jagt- og konkurrencevåben samt ammunition hertil. Bemyndigelsen er dels udnyttet ved våbenpasbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 972 af 9. december 1992 om erhvervelse, besiddelse og transport af skydevåben for personer bosiddende i et EF-land), dels ved våbenbekendtgørelsens §§ 29 og 30.

4.1.1.2.2. Efter våbenpasbekendtgørelsens § 7 kan personer, der er i besiddelse af europæisk våbenpas, uden særskilt tilladelse transportere og besidde skydevåben under rejse i to eller flere medlemsstater med henblik på deltagelse i jagt eller konkurrenceskydning. Retten er betinget af, at den pågældende person kan dokumentere baggrunden for rejsen, f.eks. ved forevisning af en invitation, og at indrejse ikke sker til et medlemsland, der har forbudt indførsel af det pågældende våben. Det er endvidere en betingelse, at det europæiske våbenpas er gyldigt, og omfatter det eller de skydevåben, som den pågældende transporterer.

Tilladelse til europæiske våbenpas udstedes vederlagsfrit af politiet for personer, der er bosiddende her i landet, og som lovligt er i besiddelse af jagt- eller konkurrenceskydevåben, jf. § 9 i våbenpasbekendtgørelsen. Passet har en gyldighedstid på 5 år, jf. bekendtgørelsens § 10.

Efter våbenbekendtgørelsen §§ 29 og 30 er der tilsvarende fastsat lempeligere regler for midlertidig indførsel og udførsel af skydevåben og ammunition til brug for jagt, fiskeri og konkurrenceskydning i lande, der ikke er medlemmer af EU, så overførelse af våben kan ske uden tilladelse, men efter anmeldelse overfor toldvæsenet.

I henhold til våbenbekendtgørelsens § 29 kan sådanne våben og ammunition hertil i rimeligt omfang således indføres, besiddes, bæres, anvendes og genudføres uden tilladelse ved gennemrejse eller ophold her i landet i

indtil 3 måneder. Det er dog et krav, at besidderen af våbnet mv. ved indrejsen her i landet foreviser nærmeste toldekspedition en våbentilladelse fra sit hjemland, eller en erklæring om at våbentilladelse er uforholdende. Hvis indførslen af våbnet sker til brug for en konkurrence, skal der tillige forevises en indbydelse fra organisationen her i landet. Besidderen skal i forbindelse med indrejsen udfylde en særlig blanket om navn og adresse i hjemlandet, eventuel adresse her i landet, samt våbnets art, fabrikat eller model, kaliber og fabriksnummer. En kopi af denne blanket skal opbevares sammen med våbnet og på forlangende vises til politiet. Ved udrejsen skal blanketten afleveres til nærmeste toldekspedition.

Efter våbenbekendtgørelsens § 30 kan våben og ammunition hertil i rimeligt omfang til samme formål udføres og genindføres til brug under ophold i indtil 3 måneder i et land, der ikke er medlem af EU. Dette sker mod aflevering af en særlig blanket til nærmeste toldekspedition ved ud- og indrejsen. Blanketten skal indeholde oplysning om navn, adresse og hjemstedspolitikreds her i landet, eventuel adresse i udlandet samt våbnets art, fabrikat eller model, kaliber og fabriksnummer eller identifikationsnummer.

4.1.1.3. Fremgangsmåden ved behandling af ansøgninger om overførsel af skydevåben mv.

4.1.1.3.1. Som anført under punkt 4.1.1.1. indgives ansøgning om tilladelse til udførsel af våben som udgangspunkt til Justitsministeriet, som tager endelig stilling til, hvorvidt en ansøgning skal imødekommes eller afslås. Tilladelser til visse våbentyper og lande, herunder Færøerne og Grønland, de nordiske lande og EU-medlemslandene, behandles dog af politiet.

Ansøgninger om udførselstilladelse, der behandles af Justitsministeriet, forelægges Udenrigsministeriet, der vurderer ansøgningerne i lyset af dansk våbeneksportpolitik samt påser overholdelsen af EU's fælles holdning 2008/944/FUSP om fælles regler for kontrol med eksport af militærteknologi og -udstyr. Udenrigsministeriet vurderer desuden eksportansøgningerne under hensyn til de øvrige forpligtelser, Danmark har påtaget sig i det internationale samarbejde.

Ansøgninger om udførselstilladelse skal ledsages af forskellige former for dokumentation, der varierer med udførselens karakter. Dokumentationskravene er beskrevet i Udenrigsministeriets rapport om udførsel af

våben og produkter med dobbelt anvendelse fra Danmark 2007 & 2008, s. 22 ff.

Det fremgår heraf, at der ved udførsel af *mindre partier håndskydevåben og ammunition* (indtil 100 stk. almindelige håndskydevåben, 5 stk. maskinpistoler eller 10.000 stk. patroner) til modtagere, der ikke er statsinstitutioner, skal fremlægges et internationalt importcertifikat, konkret eller generel udførselstilladelse eller en erklæring fra den kompetente myndighed i modtagerlandet om, at man ikke har nogen indvendinger mod, at Justitsministeriet udsteder udførselstilladelse. Herudover skal ansøgeren underskrive en erklæring ("lille erklæring") om, at det pågældende parti kun vil blive afsendt til den pågældende køber i det anførte land eller til en anden af køberen skriftligt angivet adresse, og at ansøgeren er bekendt med strafansvaret efter straffelovens § 163. Endelig skal det dokumenteres, at eventuelle transitlande er indforstået med transitten.

Ved udførsel af *større partier håndskydevåben og ammunition* (mere end 100 stk. almindelige håndskydevåben, 5 stk. maskinpistoler eller 10.000 stk. patroner) samt forsvarsmateriel af enhver art til modtagere, der ikke er statsinstitutioner, sondres der mellem udførsel til lande, der udsteder internationalt importcertifikat og ankomstbevis, og udførsel til lande, der ikke har tilsluttet sig denne eksportkontrolordning. Ved udførsel til lande, der bruger internationalt importcertifikat og ankomstbevis, skal ansøgeren fremlægge internationalt importcertifikat fra modtagerlandet samt en erklæring ("stor erklæring") om:

- at det pågældende vareparti kun vil blive afsendt til den i certifikatet anførte køber og adresse eller til en anden af køber skriftligt angivet adresse,
- at ansøgeren ved varens afsendelse vil afkræve køberen et af myndighederne i importlandet udstedt ankomstbevis, der viser at varepartiet er blevet underkastet importlandets bestemmelser vedrørende udenrigshandel,
- at ansøgeren efter modtagelsen af ankomstbeviset vil fremsende dette til Justitsministeriet, og
- at ansøgeren er bekendt med strafansvaret efter straffelovens § 163.

Endelig skal det dokumenteres, at eventuelle transitlande er indforstået med transitten, og efter omstændighederne kræves tillige en slutbruger-erklæring.

Ved udførsel til lande, der ikke bruger internationalt importcertifikat og ankomstbevis, skal ansøgeren fremlægge den oven for anførte "lille erklæring" samt konkret indførselstilladelse fra modtagerlandet. Endvidere kræves normalt slutbrugererklæring.

Ved udførsel til statsinstitutioner og ved midlertidige udførsler er der særligt lempelige dokumentationskrav.

I det omfang Justitsministeriet udsteder tilladelser til udførsel af skydevåben eller ammunition, sender ministeriet kopi af tilladelsen til Rigspolitiet, Interpol, med henblik på underretning af modtagerlandets myndigheder.

4.1.1.3.2. I de tilfælde, hvor kompetencen til at udstede tilladelse til udførsel af håndskydevåben og ammunition er delegeret til politiet, jf. våbenbekendtgørelsens § 27, har Justitsministeriet i våbencirkulæret fastsat nærmere bestemmelser om politiets behandling af disse sager.

Efter våbencirkulærets § 28, stk. 1, kan udførselstilladelse således alene gives, hvis ansøgeren foreviser modtagerens indførselstilladelse eller en erklæring fra modtagerlandets kompetente myndigheder om, at man ikke har indvendinger imod, at de danske myndigheder udsteder udførselstilladelse. Efter cirkulærets § 28, stk. 2, skal tilladelsen indeholde en angivelse af det, der skal udføres, og af modtageren.

I henhold til våbencirkulærets § 28, stk. 3, skal der ved ansøgning om udførsel af mere end 100 rifler eller 10.000 stk. riffelammunition til lande, der er nævnt i våbenbekendtgørelsens § 28, stk. 2, afleveres et internationalt importcertifikat samt en behørigt udfyldt "stor erklæring". Ansøgeren skal endvidere indsende et modtagelsesbevis, når varerne er modtaget i det pågældende land. I tilfælde, hvor der skal afleveres et internationalt importcertifikat, skal der ikke tillige forevises en indførselstilladelse eller en erklæring efter cirkulærets § 28, stk. 1.

Som det tilsvarende gør sig gældende ved Justitsministeriets meddelelse af udførselstilladelse, sender politiet i medfør af våbencirkulærets § 28, stk. 4, straks en genpart af tilladelsen til Rigspolitiet, Interpol, med henblik på underretning af modtagerlandets myndigheder.

4.1.2. Våbenlovens kontrol af transport af våben mellem andre lande

Overførsel af våben mellem tredjelande, dvs. alle andre lande end Danmark, er reguleret i våbenlovens § 7 a, som blev indsat ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven (Folketingstidende 2003-04, tillæg C, s. 585). Efter våbenlovens § 7 a kan justitsministeren efter forhandling med udenrigsministeren fastsætte bestemmelser om forbud mod transport af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. mellem tredjelande, når der er tale om nærmere bestemte modtagerlande.

Det er i forarbejderne (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, side 5809) til bestemmelsen forudsat, at der skal udstedes forbud mod transport af våben til alle lande, som er omfattet af en juridisk bindende FN- eller EU-våbenembargo, og som det klare udgangspunkt også til lande, der er omfattet af ikke juridisk bindende FN- og OSCE-våbenembargoer. Herudover kan der eventuelt udstedes forbud vedrørende lande, som der i andre bredt sammensatte internationale fora træffes beslutning om at forbyde eller modvirke overførelser over for.

I henhold til våbenlovens § 7 a, stk. 2, er det endvidere forbudt at transportere de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. mellem tredjelande, hvis der ikke fra de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerlandet foreligger de efter lovgivningen i vedkommende land nødvendige tilladelser til henholdsvis udførsel og indførsel.

Der er i henhold til våbenlovens § 7 a, stk. 3, mulighed for at meddele dispensation fra forbuddene i § 7 a, stk. 1 og 2. Det er i bestemmelsens forarbejder forudsat, at sådanne dispensationer kun gives undtagelsesvist under ganske særlige omstændigheder (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, s. 5815).

Herudover kan justitsministeren efter våbenlovens § 7 a, stk. 4, bestemme, at stk. 1 og 2 skal gælde våben af enhver art.

Justitsministeren har i henhold til våbenlovens § 7 a, stk. 1 og 4, udstedt våbentransportbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 1471 af 21. december 2009 om transport af våben mellem tredjelande), der forbyder transport af våben mv. til Armenien, Aserbajdsjan, Burma, Den Demokratiske Republik Congo, Elfenbenskysten, Guinea, Irak, Iran, Kina, Den Demokratiske Folkerepublik Korea (Nord), Libanon, Liberia, Rwanda, Sierra Leone, Somalia, Sudan og Zimbabwe. Bekendtgørelsen indebærer samtidig,

at forbuddet mod transport af våben, der efter våbenloven er begrænset til de i § 6, stk. 1, anførte våben, udstrækkes til også at omfatte jagtvåben og ammunition hertil, med undtagelse af dolke og knive, der er udformet til anvendelse i erhverv, til husholdningsbrug eller ved jagt, lystfiskeri eller sportsdykning.

Efter forarbejderne til § 7 a (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, s. 5811), omfatter lovens og våbentransportbekendtgørelsens forbud mod transport såvel indgåelse af og instruktion om indgåelse af aftale om transport som faktisk udførelse af og instruktion om faktisk udførelse af transport. En eventuel mellemmands formidling af en aftale om våbentransport er selvstændigt kriminaliseret ved forbuddet herom i våbenlovens § 7 b, i det omfang den vedrører overførsel af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. mellem lande uden for EU.

Overtrædelse af forbuddet straffes efter våbenlovens § 10, stk. 1, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. Straf for overtrædelse af våbenlovens § 7 a, stk. 2, kræver dog, at overtrædelse sker ved forsæt eller grov uagtsomhed. Hvis overtrædelsen af forbuddet angår skydevåben og sker under særlig skærpende omstændigheder, fastsættes straffen efter straffelovens § 192 a, stk. 1, med fængsel fra 1 år indtil 6 år. Anden overtrædelse af våbenloven under særlig skærpende omstændigheder, straffes efter lovens § 192 a, stk. 2, med fængsel indtil 6 år. Sker overtrædelsen af § 192 a med forsæt til terrorisme, er strafferammen fængsel indtil livstid i medfør af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 6.

4.1.3. Straffelovens jurisdiktionsregler

Handlinger, som foretages i den danske stat og på danske fartøjer (dvs. skibe, der sejler under dansk flag, og luftfartøjer, som er dansk registreret), hører under dansk straffemyndighed, jf. straffelovens § 6 (territorialprincippet). Bestemmelsen kræver ikke, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Dansk straffemyndighed omfatter endvidere handlinger foretaget i udlandet af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark eller lignende fast ophold her i landet, jf. straffelovens § 7, stk. 1, (personalprincippet). Hvis handlingen foretages inden for folkeretligt anerkendt

statsområde, er det dog som altovervejende hovedregel en betingelse, at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (princippet om dobbelt strafbarhed), og at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorielt begrænset til forhold begået i Danmark. Efter stk. 3 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse på udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet på påtaletidspunktet.

Hvis der er tale om en handling udført i udlandet af en ansat i et selskab med hjemsted i Danmark, som er ansvarlig for den ansattes handlinger, er spørgsmålet, om lovovertrædelsen/handlingen skal anses for begået i udlandet eller i Danmark.

Efter retspraksis anses en selskabsovertrædelse som udgangspunkt for begået dér, hvor den ansatte begår den handling eller undladelse, som udløser selskabsansvaret, jf. Vestre Landsrets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1987, s. 705, og Højesterets dom refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1995, s. 9. De nævnte domme angår imidlertid begge objektivt arbejdsgiveransvar (dvs. at arbejdsgiveren ifalder strafansvar for den ansattes lovovertrædelse, selv om overtrædelsen ikke kan tilregnes arbejdsgiveren som forsætlig eller uagtsom), hvor der ikke beviseligt forelå et forsætligt eller uagtsomt forhold, der kunne stedfæstes til selskabets (arbejdsgiverens) hjemsted.

Hvis selskabsovertrædelsen udløses af et tilregneligt forhold, der i stedlig henseende kan henføres til selskabets hjemsted, f.eks. i tilfælde, hvor en mangelfuld eller urigtig instruktion har ført til, at ansatte begår en overtrædelse uden for selskabets hjemsted, er det mere usikkert, hvor den lovstridige handling kan og bør anses for begået. I Straffelovrådets betænkning nr. 1289/1995 om juridiske personers bødeansvar anføres herom:

”Gode grunde, herunder hensynet til en ensartet regel, der finder anvendelse ved selskabsovertrædelser, uanset hvordan overtrædelsen nærmere er begået, kunne tale for at vælge det sted, hvor gerningsindholdet realiseres, som gerningssted. I modsat fald vil det f.eks. kunne blive vanskeligt at afgøre, hvor en selskabsovertrædelse skal anses for begået, hvis overtrædelsen skyldes flere fejl, der er begået forskellige steder, f.eks. tilfælde hvor en selskabsovertrædelse må tilskrives mangelfuld instruktion på hjemstedet i kombination med uforsigtighed udvist af en ansat på »gerningsstedet«. På den anden

side kan en sådan regel være betænkelig, hvis den afskærer dansk jurisdiktion over for et selskab her i landet i tilfælde, hvor der påviseligt foreligger fejl begået på dansk område. En løsning, der sikrer dansk jurisdiktion i denne type sager, opnås, hvis såvel selskabets hjemsted som det sted, hvor overtrædelsen manifesterer sig, anses som gerningssted.”

Straffelovens §§ 6 og 7 (territorial- og personalprincippet) suppleres af § 8, hvorefter der efter omstændighederne er dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Det gælder bl.a. i tilfælde, hvor ”handlingen er omfattet af en international bestemmelse, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at have straffemyndighed”, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er blandt andet at opfylde – og muliggøre opfyldelse af fremtidige – konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. Folketingstidende 1985-86, tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlinger ske efter danske regler, jf. straffelovens § 10, stk. 1. Når dansk straffemyndighed er betinget af dobbelt strafbarhed kan der ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning på gerningsstedet, jf. § 10, stk. 2.

4.2. FN's våbenprotokol

4.2.1. Ved artikel 5, stk. 1, litra b, i FN's våbenprotokol forpligtes de kontraherende stater til at indføre et forbud mod *ulovlig handel* af skydevåben samt komponenter, dele og ammunition hertil. Efter protokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt i, forpligtes de kontraherende stater endvidere til at indføre et forbud mod fremstilling og samling af skydevåben, hvis dele til skydevåbnet har været *ulovligt handlet*. Sådan fremstilling og samling anses således som *ulovlig fremstilling*.

Udtrykket ”ulovlig handel” er i våbenprotokollens artikel 3, litra e, defineret som indførsel, udførsel, erhvervelse, salg, levering, transport og overførsel af skydevåben mv. fra eller gennem én kontraherede stats territorium til en anden kontraherende stats territorium, hvis én af staterne ikke har meddelt tilladelse hertil i overensstemmelse med protokollens

bestemmelser, eller hvis skydevåbnene ikke er mærket i overensstemmelse med våbenprotokollens artikel 8 (se herom punkt 3.2). De kontraherende stater er således forpligtet til at kriminalisere sådanne våbenoverførsler, selv om der ikke er tale om import til eller eksport fra den pågældende stat.

Kravet til kriminalisering af fremstilling og samling af ulovligt transporterede dele til skydevåben omfatter alene dele, der er transporteret uden de nødvendige tilladelser fra de kompetente myndigheder, da våbenprotokollen ikke stiller krav om mærkning af dele til skydevåben.

4.2.2. Ved FN's våbenprotokols artikel 10 forpligtes de kontraherende stater til at etablere og opretholde et effektivt system med tilladelser til udførsel og indførsel samt forholdsregler vedrørende international transit af skydevåben mv.

Våbenprotokollen opstiller i den forbindelse en række indholdsmæssige krav til de kontraherende staters behandling af ansøgninger om tilladelse til udførsel, indførsel og transit af skydevåben mv.

Der må således alene udstedes udførselstilladelse, når de kontraherende stater har kontrolleret

- at importstaten har udstedt tilladelse/autorisation til import, og
- at eventuelle transitstater skriftligt har meddelt, at de ikke har indvendinger mod transitten.

Til sikring af validiteten af udstedte våbentilladelser stiller våbenprotokollen endvidere krav om, at udførsels- og indførselstilladelser med tilhørende dokumentation som minimum skal indeholde oplysning om tilladelsens udstedelsessted og -dato, udløbsdato, eksportland, importland, slutbrugeren, en beskrivelse af skydevåbnene mv. inklusiv en mængdeangivelse samt oplysninger om eventuelle transitlande. De oplysninger, der fremgår af indførselstilladelsen, skal tillige sendes til eventuelle transitlande, og importlandet skal på forespørgsel informere eksportlandet om modtageren af skydevåbnene mv.

De kontraherende stater har mulighed for at indføre en forenklet procedure for behandling af ansøgninger om våbentilladelser, der alene angår midlertidig indførsel, udførsel og transit af skydevåben mv., når overførslen sker til et lovligt formål, som f.eks. jagt, konkurrenceskydning, øvelse, udstilling eller reparation.

I alle tilfælde skal de kontraherende stater dog sikre, at den administrative sagsbehandling er sikker, og at ægtheden af de udstedte tilladelser og dokumenter kan verificeres og kontrolleres.

4.2.3. Danmark har allerede gennemført en del af våbenprotokollens forbud mod ulovlig handel – nemlig forbuddet mod uautoriseret transport – ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven (Transport af våben m.v. mellem tredjelande), der trådte i kraft den 1. oktober 2004, og den dertilhørende våbentransportbekendtgørelse (bekendtgørelse nr. 954 af 20. september 2004 om transport af våben mv. mellem tredjelande, der nu er erstattet af bekendtgørelse nr. 1471 af 21. december 2009). Den øvrige del af forbuddet mod ulovlig handel, dvs. forbuddet mod indførsel, udførsel, erhvervelse, salg, levering og anden overførsel af skydevåben mv. fra eller gennem én kontraherede stats territorium til en anden kontraherende stats territorium uden de fornødne tilladelser til, eller uden mærkning i overensstemmelse med protokollens regler herom, er ikke gennemført i dansk ret.

Herudover har våbenprotokollens krav til behandling af udførselssager mv. ført til en skærpelse af de danske krav til den dokumentation, som ansøgninger om tilladelse til udførsel af skydevåben og ammunition skal vedlægges.

4.3. Våbendirektiv II

4.3.1. Som tidligere anført indeholder våbendirektiv II ikke en bestemmelse svarende til våbenprotokollens artikel 5 om krav til kriminalisering af ulovlig handel med skydevåben mv.

Våbenprotokollens definition af *ulovlig handel* har imidlertid foranlediget, at EU i våbendirektiv II har præciseret begrebet inden for våbendirektivets anvendelsesområde, jf. våbendirektiv II artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2b), hvorefter udtrykket ”ulovlig handel” er defineret som erhvervelse, salg, levering, transport eller overførsel af skydevåben samt dele eller ammunition hertil fra eller gennem en medlemsstats område til en anden medlemsstats område, hvis en af de berørte medlemsstater ikke tillader dette i henhold til våbendirektivet, eller hvis skydevåbnene ikke er mærket i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1. Definitionen svarer til begrebsafgrænsningen i FN’s våbenprotokol, dog er anvendelsesområdet begrænset til overførsler i henhold til våbendirektivet.

Herudover er det i præambelens betragtning nr. 10 betonet, at overholdelse af våbenprotokollens artikel 5, dvs. bl.a. reglerne om kriminalisering af skydevåben, der har været genstand for ulovlig handel, i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner. Det fremgår endvidere af ændringsdirektivet artikel 1, stk. 11 (våbendirektivets nye artikel 16), at medlemsstaternes fastsættelse af sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der gennemfører direktivet, skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. I praksis vil således også direktivets bestemmelser om ulovlig handel skulle sanktioneres.

4.3.2. Våbenprotokollens generelle krav til behandlingen af ansøgninger om tilladelse til udførsel, indførsel og transit af skydevåben mv. er heller ikke videreført til våbendirektiv II. Dette skyldes, at EU i henhold til FN's våbenprotokol for så vidt angår forhold, som falder inden for EU's kompetence, betragtes som én kontraherende part, hvorfor overførsler af skydevåben mv. inden for EU ikke anses som indførsel, udførsel og transit i våbenprotokollens forstand. Våbenprotokollens krav til behandling af internationale overførsler af skydevåben mv., der ikke er omfattet af våbendirektivet, indebærer imidlertid, at de kontraherende stater, herunder EU-medlemsstater, er forpligtet til at indføre nationale regler herom i relation til handel mellem EU og tredjelande.

4.3.3. Våbendirektiv I, der er gennemført i dansk ret, opstiller en række selvstændige indholdsmæssige krav til overførsler af skydevåben mellem de enkelte EU-medlemslande, jf. artikel 11 og 12. Direktivet hviler således på et princip om, at det er forbudt at bevæge sig fra en medlemsstat til en anden med et skydevåben. Undtagelse herfra er kun mulig, hvis man enten følger en detaljeret procedure, hvorved medlemsstaterne bliver informeret om, at et skydevåben bringes ind på statens område (artikel 11), eller benytter en særlig fleksibel procedure for rejser med skydevåben til brug for jagt og konkurrenceskydning ved det såkaldte europæiske våbenpas (artikel 12).

Efter proceduren i artikel 11 kræver overførsel af skydevåben fra et EU-medlemsland til et andet en forudgående tilladelse fra den stat, hvor skydevåbnet kommer fra. Ansøgeren skal til brug for sagens behandling oplyse den overførende stat om:

- overdragerens og aftagerens navn og adresse,
- det bestemmelsessted, hvortil våbnene sendes eller transporteres,

- antallet af skydevåben i den pågældende forsendelse eller transport, og
- nødvendige oplysninger til identifikation af skydevåbnene (herunder oplysning om, hvorvidt våbnene har været underkastet kontrol i henhold til konventionen af 1. juli 1969 om gensidig anerkendelse af kontrolstempling på håndskydevåben).

Sker overførslen mellem våbenhandlere, skal der endvidere gives oplysning om

- overførselsmidlet, og
- overførselens afsendelsesdato og forventede ankomstdato.

Hvis ansøgningen om våbenoverførsel imødekommes, skal tilladelsen indeholde samtlige ovennævnte oplysninger, og tilladelsen skal følge skydevåbnene til bestemmelsesstedet og på forlangende forevises medlemsstaternes myndigheder.

I tilfælde af overførsler mellem våbenhandlere kan medlemsstaterne vælge at erstatte det beskrevne system vedrørende forudgående tilladelser med en autorisation, der er gyldig i maksimalt 3 år, så de pågældende ikke skal ansøge om tilladelse til overførsel i hvert enkelt tilfælde, jf. artikel 11, stk. 3. Et dokument, der henviser til denne autorisation, skal i givet fald følge forsendelsen af skydevåben til bestemmelsesstedet, og våbenhandleren skal senest ved overførslen meddele myndighederne i eksportlandet de oven for anførte oplysninger.

Hvis en medlemsstat ikke kræver tilladelse til overførsel af visse skydevåben til statens område, skal den sende en fortegnelse over de pågældende skydevåben til de andre medlemsstater, jf. direktivets artikel 11, stk. 4. Disse fortegnelser sendes til de våbenhandlere, der har opnået en flerårig autorisation til overførsel af skydevåben.

EU-medlemsstaterne skal endvidere efter våbendirektiv I artikel 13, stk. 1, sende alle de oplysninger, som de ligger inde med vedrørende endelige overførsler af skydevåben til den medlemsstat, til hvis område overførslen foretages. De oplysninger, som eksportlandet modtager i henhold til proceduren om overførsel af skydevåben, skal senest ved overførslen meddeles til modtagerlandet. Hvis våbnene skal transitere et andet land for at nå frem til modtagerlandet, skal oplysningerne meddeles til modtagerlandet senest ved overførselens påbegyndelse til transitlandet.

4.3.4. Medmindre proceduren i artikel 11 følges er besiddelse af skydevåben under en rejse gennem to medlemsstater kun tilladt, hvis den pågældende har opnået tilladelse fra hver besøgt medlemsstat for at kunne rejse ind i dette land med et skydevåben, jf. direktivets artikel 12, stk. 1.

Som undtagelse fra denne procedure kan jægere og konkurrenceskytter uden forudgående tilladelse besidde et eller flere skydevåben under en rejse på betingelse af, at formålet med rejsen er at udøve jagt- eller konkurrenceskydningsaktiviteter, at de er i besiddelse af et gyldigt *europæisk våbenpas*, der angiver det/de pågældende våben, og at de kan dokumentere baggrunden for rejsen, f.eks. ved fremvisning af en indbydelse. Denne undtagelsesmulighed gælder dog ikke medlemsstater, der har forbudt indførsel af det/de pågældende våben eller kræver tilladelse hertil. I dette tilfælde påføres der en udtrykkelig påtegning på det europæiske våbenpas.

4.3.5. Kommissionen har den 15. december 2000 afgivet en rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af våbendirektiv I (KOM (2000)837 endelig). Denne rapport har bl.a. afdækket et behov for at tydeliggøre nogle af de forpligtelser, der er indeholdt i våbendirektiv I. Dette gælder dels udvekslingen af information mellem medlemsstaterne vedrørende overførelser af skydevåben mellem medlemsstaterne (se herom punkt 9.3), dels den praktiske adgang til våbenoverførsler mellem medlemsstaterne.

De praktiske problemer i relation til våbenoverførsler mellem medlemsstaterne har foranlediget, at der ved våbendirektiv II artikel 1, stk. 7 (våbendirektivets nye artikel 11, stk. 3, 2. afsnit) er indført et udtrykkeligt krav om, at de medlemsstater, der har udnyttet muligheden i våbendirektiv I til at meddele *våbenhandlere* en 3-årig autorisation til overførsler af skydevåben, i praksis skal kontrollere om de oplysninger om våbenoverførslen, som meddeles forud for overførslen, er i overensstemmelse med den faktiske overførsel. Det betones samtidig, at våbenhandlerne skal meddele oplysningerne i tilstrækkelig god tid.

Våbendirektiv II indebærer endvidere en justering af reglerne om *det europæiske våbenpas*. Ved artikel 1, stk. 1, litra e (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 4) sker der således en ensretning af gyldighedstiden for alle europæiske våbenpas til højst 5 år. Dette indebærer, at den i våbendirektiv I beskrevne mulighed for at indføre en gyldighedsperiode på 10 år for lange glatløbende enkeltladerskydevåben udgår. Herudover præciseres det

i våbendirektiv II artikel 1, stk. 8 (våbendirektivets nye artikel 12, stk. 2, 1. afsnit), at medlemsstaternes udstedelse af europæisk våbenpas skal være vederlagsfri, og at dokumentationskravet for en rejse med våbenpas kan opfyldes på flere forskellige måder, bl.a. ved forevisning af en indbydelse eller andet bevis for deltagelse i jagt- eller konkurrenceskydningsaktiviteter i destinationsmedlemsstaten. Undtagelsesbestemmelsen er således ikke begrænset til organiserede jagtarrangementer, hvortil den pågældende har en indbydelse, men kan også omfatte tilfælde, hvor den pågældende på anden måde kan begrunde rejsen (f.eks. besiddelse af et jagtrevir i en anden medlemsstat).

4.4. Lovforslagets indhold

4.4.1. Udvidelse af forbuddet mod internationale våbenoverførsler

4.4.1.1. Som anført under punkt 4.1.2. og 4.2.3. har Danmark ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven (Transport af våben m.v. mellem tredjelande), der trådte i kraft den 1. oktober 2004, gennemført den del af våbenprotokollens forbud mod ulovlig handel, der angår uautoriseret transport af skydevåben samt dele og ammunition hertil. Loven gennemførte derimod ikke den del af forbuddet, hvorefter det er forbudt at erhverve, sælge, levere eller på anden måde overføre skydevåben mv. fra eller gennem en kontraherende stats område til en anden kontraherende stats territorium, hvis de kompetente myndigheder ikke har meddelt de fornødne tilladelser hertil, eller hvis de pågældende skydevåben ikke er mærket i overensstemmelse med protokollens regler herom, jf. våbenprotokollens artikel 5, stk. 1, litra b, jf. artikel 3, litra e.

Efterfølgende har EU ved våbendirektiv II videreført våbenprotokollens definition af ulovlig handel og i præambelen betonet, at overholdelsen af protokollens forbud mod ulovlig handel i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner.

Med henblik på en fuldstændig gennemførelse af våbenprotokollens og våbendirektivets forbud mod ulovlig handel foreslås det derfor, at forbuddet i våbenlovens § 7 a, stk. 2, udvides, så der – udover det eksisterende forbud mod transport af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. uden de nødvendige tilladelser hertil – indføres et forbud mod at erhverve, sælge, levere eller på anden måde overføre de nævnte våben m.v. fra ét land til et andet, hvis der ikke fra myndighederne i afsender- og modtagerlandet og eventuelle transitlande er meddelt tilladelse til henholdsvis udførsel,

indførsel og transit, eller hvis våbnene ikke er mærket i overensstemmelse med lovgivningen i vedkommende lande.

Begrebet overførsel omfatter såvel indgåelse af og instruktion om indgåelse af en aftale om overførsel som udførelse af og instruktion om udførelse af en overførsel. Dermed er både den, der iværksætter en overførsel (typisk en virksomhed), og den, der udfører den faktiske overførsel (den ansatte, transportøren m.fl.), omfattet af bestemmelsen.

I forhold til det gældende forbud mod uautoriseret våbenoverførsel indebærer forslaget til § 7 a, stk. 2, dels en udvidelse af de forbudte handlinger, så også erhvervelse, salg, levering og anden overførsel forbydes, dels en præcisering af hvilke tilladelser, der kræves til international våbenoverførsel, så det udtrykkeligt kommer til at fremgå, at forbuddet ikke alene omfatter våbenoverførsler uden tilladelse fra myndighederne i afsender- og modtagerlandet, men også uautoriserede overførsler fra eventuelle transitlande. Forbuddet mod overførsler af umærkede våben er nyt.

4.4.1.2. I forbindelse med gennemførelsen af våbenprotokollens forbud mod uautoriseret våbentransport overvejede Justitsministeriet, om kriminaliseringen – i overensstemmelse med forpligtelsen efter protokollen – skulle begrænse sig til transport mellem de lande, der har tiltrådt FN's våbenprotokol, og til transport af de i protokollen anførte skydevåben mv.

Justitsministeriet fandt (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, s. 5810) i nævnte forbindelse, at kriminaliseringen af transport som led i en uautoriseret våbenoverførsel skulle gælde transport mellem alle tredjelande, da en begrænsning til transport mellem lande, som har tiltrådt våbenprotokollen, ville kunne medføre usikkerhed om ordningens geografiske anvendelsesområde, og da der i øvrigt ikke syntes at være rimelig grund til at sondre mellem de lande, der har tiltrådt protokollen, og de, som ikke har tiltrådt protokollen. Justitsministeriet lagde herved vægt på, at det under alle omstændigheder forekommer rimeligt, at ordningen bygger på, at de relevante myndigheder i eksport- og importlandet har meddelt de fornødne tilladelser hertil. På samme baggrund fandt Justitsministeriet, at ikke kun de i våbenprotokollen nævnte skydevåben mv. burde være omfattet af kriminaliseringen af transport som led i en uautoriseret våbenoverførsel mellem tredjelande, men derimod samtlige våben mv., som er underlagt eksportkontrol efter våbenloven.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de anførte bemærkninger med tilsvarende vægt gør sig gældende i forhold til den foreslåede udvidelse af forbuddet af våbenlovens § 7 a, stk. 2. Forbuddet mod uautoriseret og umærket international våbenoverførsel bør således ikke være forbeholdt lande, der har tiltrådt våbenprotokollen og EU-medlemslande, men gælde enhver overførsel fra ét land til et andet, herunder til og fra Danmark. Forbuddet bør tilsvarende ikke begrænses til skydevåben samt dele og ammunition hertil, men udstrækkes til at dække samtlige våben mv., som er omfattet af reglerne om eksportkontrol, jf. våbenlovens § 6, stk. 1.

I medfør af § 7 a, stk. 3, i den gældende våbenlov, vil der fortsat være adgang til at dispensere fra det foreslåede forbud mod uautoriseret og umærket international våbenoverførsel.

4.4.2. Forbud mod fremstilling af skydevåben ved brug af dele der har været genstand for ulovlig handel

Begrebsafgrænsningen af udtrykket ”ulovlig handel” i våbenprotokollen og våbendirektiv II har endvidere betydning for adgangen til (lovligt) at fremstille og samle skydevåben, dele til skydevåben og ammunition. Efter våbenprotokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt i, skal de kontraherende stater således også kriminalisere fremstilling og samling af skydevåben, hvis de anvendte våbendele har været genstand for ulovlig handel, dvs. erhvervelse, salg, levering, transport eller anden overførsel uden de fornødne tilladelser til indførsel, udførsel og transit, da sådanne tiltag anses som ulovlig fremstilling.

Som anført under punkt 2.3. har EU videreført våbenprotokollens definition af ulovlig fremstilling og i præambelen betonet, at overholdelsen af protokollens forbud mod sådan fremstilling i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner.

Kriminaliseringspligten indebærer, at (lovlig) fremstilling og samling af skydevåben ikke alene kan basere sig på, at de kompetente nationale myndigheder har meddelt tilladelse til fremstilling og samling af skydevåben, hvis den, der forestår fremstillingen eller samlingen, har kendskab til, at de våbendele, der anvendes til brug herfor, har været ulovligt handlet. Myndighedernes tilladelse til fremstilling og samling af skydevåben indebærer således ikke, at den pågældende friholdes fra ansvar, fordi vedkommende ikke selv har været engageret i den ulovlige handel med de relevante våbendele.

Det foreslås på denne baggrund, at der i våbenlovens § 2, stk. 4, indsættes en bestemmelse, der fastslår, at fremstilling og samling af skydevåben, uanset behørig tilladelse hertil, ikke må effektueres, hvis dele til våbnet er overført i strid med det foreslåede forbud i våbenlovens § 7 a, stk. 2.

4.4.3. Præcisering af den geografiske udstrækning af bemyndigelsen til at forbyde våbentransport mellem tredjelande

Som anført under punkt 4.1.2. kan Justitsministeren i medfør af våbenlovens § 7 a, stk. 1, efter forhandling med udenrigsministeren fastsætte bestemmelser om forbud mod transport af de i lovens § 6, stk. 1, nævnte våben mellem tredjelande, når der er tale om nærmere bestemte modtagerlande.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der er behov for at præcisere den i bemyndigelsesbestemmelsen anvendte ordlyd. Justitsministeriet finder således, at anvendelsen af udtrykket ”tredjelande” kan efterlade det indtryk, at bestemmelsens anvendelsesområde er begrænset til lande, som Danmark ikke har et handelssamarbejde med, således at der f.eks. ikke kan fastsættes bestemmelser om forbud over for EU-lande. Som det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 555 af 24. juni 2005 (Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, s. 5616) er dette ikke tilfældet. Tværtimod har det ved anvendelsen af udtrykket ”tredjelande” været hensigten at udstrække bemyndigelsen til at gælde alle andre lande end Danmark. Det foreslås derfor, at bemyndigelsens geografiske udstrækning præciseres i lovteksten, så udtrykket ”tredjelande” i § 7 a, stk. 1, erstattes med ”andre lande end Danmark”.

4.4.4. Våbenpas og våbenhandlere

Våbendirektivets bestemmelse (artikel 11, stk. 3) om kontrol af våbenhandlere giver efter Justitsministeriets opfattelse ikke anledning til ændring af våbenlovgivningen, da der efter dansk ret som udgangspunkt ikke er mulighed for at få en generel tilladelse til udførsel af skydevåben, jf. våbenlovens § 6, stk. 1, hvorefter tilladelse til udførelse meddeles i hvert enkelt tilfælde.

Heller ikke direktivets bestemmelser (artikel 1, stk. 4, og 12, stk. 2) om våbenpas giver efter Justitsministeriets opfattelse anledning til ændring af våbenlovgivningen. Direktivets forbud mod gebyr for våbenpas og krav

til en fast gyldighedstid på 5 år for alle typer våbenpas svarer således til gældende ret efter våbenpasbekendtgørelsens §§ 9 og 10, og direktivets præcisering af dokumentationskravet for en rejse med våbenpas udgør alene en tilføjelse af et ikke-udtømmende eksempel på den krævede dokumentation for rejsen, der kan tilføjes i våbenpasbekendtgørelsens § 7, stk. 2, nr. 1

4.4.5. Justering af den praktiske behandling af sager om udførsel af skydevåben mv.

Som anført under punkt 4.1.1.3. skal ansøgninger om udførsel af skydevåben, dele til skydevåben og ammunition hertil ledsages af forskellige former for dokumentation, der varierer med udførelsens karakter. Dokumentationskravene er beskrevet i Udenrigsministeriets rapport om udførsel af våben og produkter med dobbelt anvendelse fra Danmark 2007 & 2008, s. 22 ff.

En arbejdsgruppe nedsat under Justitsministeriet til gennemgang af den praksis, der følges ved behandling af sager om udførsel af våben, har i en rapport af 27. januar 2006 konkluderet, at Danmarks praksis er i overensstemmelse med de krav, der stilles i bl.a. FN's våbenprotokol og våben direktiv I, og således ikke kræver ændring af våbenloven.

Arbejdsgruppen har dog anbefalet, at der sker en skærpelse af praksis vedrørende transit af våben mv., så det sikres, at eventuelle transitlande er indforstået med transitten, samt en opstramning af proceduren for underretning af modtagerlandet om visse overførsler af skydevåben og ammunition. Justitsministeriet har ved brev af 3. februar 2006 til Folketingets Retsudvalg tiltrådt arbejdsgruppens anbefalinger og oplyst, at man agter at ændre praksis i overensstemmelse hermed. Justitsministeriet har nedsat en ny arbejdsgruppe, som har til opgave at tilrettelægge den praktiske gennemførelse af rapportens anbefalinger.

Da den oprindelige arbejdsgruppes rapport er afgivet den 27. januar 2006 – og dermed før vedtagelsen af våbendirektiv II – tager rapporten ikke højde for indholdet af våbendirektiv II. Efter Justitsministeriets opfattelse tilføjer våbendirektiv II imidlertid ikke nye krav til den praktiske behandling af sager om udførsel af skydevåben mv. og kræver derfor ikke lovændring eller yderligere justering af fremgangsmåden for behandling af sager om udførsel.

5. Våbenformidling

5.1. Gældende ret

5.1.1. Våbenformidling efter våbenloven

Adgangen til som mellemmand at forhandle og arrangere våbenoverførsler fra ét land til et andet er reguleret i våbenlovens § 7 b. Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 555 af 24. juni 2005 om ændring af våbenloven (Folketingstidende 2004-05, tillæg A, s. 5714) med det formål at gennemføre EU's fælles holdning af 23. juni 2003 om våbenmæglervirksomhed (2003/468/FUSP) samt de politiske forpligtelser, som Danmark ved vedtagelser i FN, OSCE, og Wassenaar Arrangementet har påtaget sig til at indføre kontrol med våbenformidling.

Efter våbenlovens § 7 b er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren, eller den, ministeren bemyndiger dertil, som mellemmand at forhandle eller arrangere transaktioner, som indebærer overførsel af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mellem lande uden for EU. Det er endvidere forbudt at købe og sælge disse våben mv. som led i en overførsel mellem lande uden for EU eller i øvrigt arrangere en sådan overførsel som ejer af de nævnte våben. Justitsministeriet har ikke udnyttet bemyndigelsen til delegation, hvorfor tilladelse til våbenformidling i praksis meddeles af ministeriet.

Efter våbenlovens § 7 b, stk. 2, gælder forbuddet ikke handlinger, som foretages i et andet EU-land, eller handlinger, som foretages uden for EU af personer med fast ophold i udlandet. Det er således alene formidlingsaktiviteter (indgåelse af købs- og salgsaftaler samt arrangering og forhandling af overførelser), som foretages på dansk område, eller som foretages uden for EU af personer med fast bopæl i Danmark, som kræver dansk tilladelse.

Justitsministeren kan i henhold til lovens § 7 b, stk. 3, bestemme, at forbuddet skal gælde overførsel af våben og ammunition af enhver art. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

5.2. FN's våbenprotokol

Efter våbenprotokollens artikel 15 skal de kontraherende stater overveje at etablere et system for regulering af våbenformidling. Ifølge bestem-

melsen kan en sådan regulering indeholde et eller flere af elementer som f.eks.

- Krav om registrering af våbenformidlere, der opererer på statens område,
- Krav om tilladelse eller autorisation til våbenformidling, eller
- Krav om angivelse af navne og adresser på våbenformidlere, der er involveret i den pågældende transaktion, i import- og eksporttilladelser eller medfølgende dokumenter.

Endvidere opfordres lande, der har etableret tilladelsesordninger vedrørende våbenformidling, til at udveksle information om våbenformidlere og våbenformidling og bevare oplysninger om våbenformidlere og våbenformidling i mindst 10 år.

Danmark har gennemført våbenprotokollens henstilling til en regulering om våbenformidling ved lov nr. 555 af 24. juni 2005 om ændring af våbenloven (Våbenformidling mv.), der trådte i kraft den 1. juli 2005. Som det fremgår af punkt 5.1.1. gennemfører de danske regler på området EU's fælles holdning af 23. juni 2003 om våbenmæglervirksomhed. Der er herved ikke fastsat regler om registrering af våbenformidlere eller meddelelse af autorisation til våbenformidling.

5.3. Våbendirektiv II

Våbenprotokollens opfordring til at etablere et system for regulering af våbenformidling er overført til våbendirektiv II, således at medlemsstaterne i artikel 1, stk. 3 (våbendirektivets nye artikel 4b) opfordres til at undersøge mulighederne for at etablere en ordning til regulering af våbenformidling. Efter bestemmelsen kan en sådan ordning omfatte et eller flere tiltag som f.eks. krav til registrering af våbenformidlere, der opererer på statens territorium, eller krav om tilladelse eller autorisation til våbenformidling.

Våbendirektiv II, artikel 1, stk. 1 (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 1e), indeholder endvidere en definition af udtrykket ”våbenformidler”, hvorefter der er tale om enhver anden fysisk eller juridisk person end en våbenhandler, hvis erhvervsmæssige aktivitet helt eller delvist består i at købe, sælge eller arrangere overførsel af våben.

Direktivets opfordring til medlemsstaterne om at overveje nærmere regler om våbenformidling og definitionen af våbenformidling tilføjer ikke

nye forpligtelser i forhold til, hvad der allerede følger af EU's fælles holdning af 23. juni 2003.

5.4. Lovforslagets indhold

Som anført under punkt 5.1.1. og 5.2. har Danmark ved lov nr. 555 af 24. juni 2005 om ændring af våbenloven (Våbenformidling m.v.), der trådte i kraft den 1. juli 2005, etableret et system for regulering af våbenformidling. Loven gennemfører bl.a. EU's fælles holdning af 23. juni 2003 om våbenmæglervirksomhed og reglerne om våbenformidling i FN's våbenprotokol.

Efter Justitsministeriets opfattelse går direktivets regler om våbenformidling ikke ud over, hvad der allerede følger af EU's fælles holdning. En gennemførelse af reglerne herom kræver derfor ikke lovændring.

6. Mærkefalsk mv.

6.1. Gældende ret

6.1.1. Kriminalisering efter våbenloven

Som det fremgår af punkt 3.1. indeholder den gældende våbenlov ikke materielle krav om mærkning af skydevåben og ammunition. Efter § 43 i våbenbekendtgørelsen (bekendtgørelse nr. 997 af 19. oktober 2009 om våben og ammunition mv.) kan den lokale politidirektør imidlertid pålægge indehavere af skydevåben mv., som er omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og nr. 7, at forsyne disse med et identitetsnummer efter politidirektørens nærmere bestemmelse. Endvidere er der i overensstemmelse med Kommissionens direktiv 2008/43/EF af 4. april 2008 om oprettelse i henhold til Rådets direktiv 93/15/EØF af et system til idmærkning og sporing af eksplosivstoffer til civil brug ("mærkningsdirektivet") med virkning fra 5. april 2012 indført krav om identitetsmærkning og registrering af eksplosivstoffer, jf. § 3, stk. 1, jf. § 4, stk. 2, i ændringsbekendtgørelse nr. 270 af 26. marts 2009 til eksplosivstofbekendtgørelsen.

Våbenlovgivningen indeholder som anført under punkt 3.1. bestemmelser, der kriminaliserer manglende efterlevelse af politidirektørens pålæg om identifikationsmærkning, jf. våbenbekendtgørelsens § 44, stk. 3, jf.

stk. 1, og manglende eller ufuldstændig identifikationsmærkning af eksplosivstoffer, jf. eksplosivstofbekendtgørelsens § 15.

Våbenlovgivningen indeholder imidlertid ikke regler, der kriminaliserer forvanskning, ødelæggelse, ændring eller fjernelse af de pågældende mærker eller anden (f.eks. producentens eller importørens) mærkning af skydevåben mv.

6.1.2. Kriminalisering efter straffeloven

I henhold til straffelovens § 176 straffes den, der for at skuffe i samhandelen gør brug af genstande, som uberettiget er forsynet med offentligt stempel eller mærke, der skal afgive borgen for genstandens ægthed, art, godhed eller mængde, med bøde eller fængsel indtil 3 år. Endvidere straffes den, der på samme måde gør brug af genstande, som uberettiget er forsynet med privat stempel, mærke eller anden betegnelse, der tjener til at angive noget genstanden vedrørende forhold, som er af betydning for samhandelen, med bøde eller fængsel indtil 1 år. På samme vis straffes den, der på samme måde gør brug af genstande, på hvilke lovlig anbragt stempel, mærke eller betegnelse er forvansket eller fjernet.

Reglerne om mærkefalsk hviler på det synspunkt, at den borgerlige samhandel kræver, at der må kunne stoles på den garanti, der ifølge almindelig opfattelse ligger i, at visse mærker benyttes. Efter forarbejderne til bestemmelsen (Betænkning afgivet af Straffelovskommissionen af 9. november 1917, København 1923, s. 277) omfatter kriminaliseringen af mærkefalsk både det tilfælde, at skuffelsen fremkaldes ved, at selve erklæringen er falsk eller forfalsket, som det tilfælde, at en i og for sig ægte, dvs. fra rette vedkommende hidrørende erklæring, uberettiget er anbragt på en genstand, som den ikke er bestemt for. Forbrydelsen vil endvidere kunne foreligge enten således, at genstande uberettiget forsynes med de anførte tilkendegivelser, eller således, at lovligt anbragte stempler, mærker og betegnelser forvanskes eller fjernes.

Det forsæt, der kræves i straffelovens § 176, indebærer ikke nødvendigvis forsæt til bedrageri gennem levering af en ringere vare, end der betales for. Der skal blot være forsæt til ”skuffelse”, så overdrageren er klar over, at erhververen er vildledt af mærket. Fuldbyrdselsmomentet er således brugen (f.eks. salg, leje el. lign.) af den mærkede genstand. Forud herfor kan påsætning eller fjernelse af et mærke være forsøg.

6.2. FN's våbenprotokol

Ved FN's våbenprotokol artikel 5, stk. 1, litra c, pålægges de kontraherende stater at kriminalisere forfalskning og ulovlig ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben i overensstemmelse med våbenprotokollens bestemmelser herom (artikel 8).

Kravet til kriminalisering omfatter alene ulovlige handlinger i relation til ændring mv. af mærket. Våbenprotokollen giver således mulighed for, at medlemsstaterne kan tillade visse (lovlige) ændringer af et mærke, der er påsat et skydevåben.

6.3. Våbendirektiv II

Våbendirektivet II indeholder ikke en bestemmelse svarende til våbenprotokollens artikel 5, stk. 1, litra c, om kriminalisering af forfalskning, ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben.

Efter præambelens betragtning nr. 10 er det dog betonet, at overholdelse af våbenprotokollens artikel 5, der pålægger medlemsstaterne at kriminalisere forfalskning mv., i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner.

6.4. Lovforslagets indhold

Det ved FN's våbenprotokol indførte krav til kriminalisering af mærkefalsk vedrørende skydevåben er efter Justitsministeriets opfattelse i vid udstrækning i overensstemmelse med gældende dansk ret på området, jf. straffelovens § 176.

Forfalskning og ulovlig ændring, ødelæggelse eller bortfjernelse af de mærker, der i overensstemmelse med FN's våbenprotokol, FN's våbenresolution og våbendirektiv II skal påføres skydevåben, vil således i det omfang, der gøres brug af våbnene, f.eks. ved salg, udlejning, udstilling mv. med forsæt til at vildlede købere, lejere, udstillingsdeltagere m.fl., kunne straffes efter straffeloven. Forud for den faktiske brug af skydevåbnet i samhandlen vil påsætning af et forfalsket eller forvansket mærke endvidere efter omstændighederne kunne straffes som forsøg.

En realisering af gerningsindholdet i straffelovens § 176 kræver imidlertid, at der er forsæt til at skuffe i retsforhold, og dermed at der er en erhverver, som skuffelsen kan gå ud over. Tilfælde, hvor en besidder af et skydevåben fjerner mærket for sjov eller af æstetiske årsager og ikke (beviseligt) har til hensigt at gøre brug af våbnet, vil således ikke være omfattet af straffebestemmelsen.

For at sikre en tilstrækkelig gennemførelse af våbenprotokollens krav til kriminalisering af enhver forfalskning, ødelæggelse, ændring eller fjernelse af mærkning i overensstemmelse med protokollens regler herom foreslås det derfor at indsætte en ny bestemmelse (§ 3 b), hvorefter det forbydes at forvanske, ødelægge, ændre eller fjerne de mærker, der er påført våben mv. i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 3 a. Det bemærkes, at det foreslåede forbud herved også vil omfatte forfalskning mv. af mærker, der i medfør af regler fastsat efter den foreslåede bestemmelse i § 3 a, stk. 6, er påført andre våben end skydevåben.

7. Straf og konfiskation mv.

7.1. Gældende ret

7.1.1. Strafferamme og subjektive krav

7.1.1.1. Overtrædelse af våbenlovens forbud mod at indføre, udføre, tilvirke, erhverve, besidde, bære, anvende, overdrage, overlade, transportere og formidle skydevåben samt dele og ammunition hertil, jf. §§ 1, 2, 6, 7 a og 7 b, straffes efter lovens § 10, stk. 1, med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

Er der tale om forsætlig indførsel, udførsel, transport, erhvervelse, overdragelse, besiddelse, anvendelse eller fremstilling af skydevåben under særlig skærpende omstændigheder, kan forholdet henføres under straffelovens § 192 a, stk. 1, hvor strafferammen er fængsel fra 1 år indtil 6 år. Anden forsætlig overtrædelse af våbenloven under særlig skærpende omstændigheder straffes efter lovens § 192 a, stk. 2, med fængsel indtil 6 år. Sker overtrædelsen af straffelovens § 192 a med forsæt til terrorisme er strafferammen fængsel indtil livstid i medfør af straffelovens § 114, stk. 1, nr. 6.

Fremstilling af krigsmateriel uden den fornødne tilladelse (eller dispensation) kan straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år, jf. krigsmateriellovens § 15.

Overtrædelser af våbenbekendtgørelsens regler om indførsel, udførsel, erhvervelse, besiddelse, anvendelse, overdragelse og mærkning mv. straffes med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år, jf. bekendtgørelsens § 44. Dette gælder tilsvarende overtrædelse af våbentransportbekendtgørelsens regler om ulovlig våbentransport, jf. bekendtgørelsens § 2, stk. 1, mens overtrædelser af våbenpasbekendtgørelsens regler om indførsel og udførsel straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år, jf. bekendtgørelsens § 14.

Strafferammen for overtrædelse af straffelovens § 176, stk. 3, om forvanskning mv. af mærker er bøde eller fængsel i indtil 3 år, jf. bestemmelsens stk. 1.

7.1.1.2. Det er som udgangspunkt en betingelse for strafansvar, at der hos gerningsmanden foreligger subjektiv skyld. Den subjektive skyld forudsætter dels tilregnelighed (dvs. en vis form for udvikling og normalitet) hos gerningsmanden, dels tilregnelighed, dvs. at den forsætlige handling kan henføres til gerningsmanden som hans forsætlige eller uagtsomme forhold. Medmindre der er udtrykkelig hjemmel til at straffe uagtsomhed, straffes kun forsætlige overtrædelser af straffeloven (§ 114, stk. 1, nr. 6, § 176, stk. 3, og § 192 a). Derimod straffes både forsætlige og – groft og simpelt – uagtsomme overtrædelser af andre love, medmindre det udtrykkeligt er bestemt, at der kun er strafansvar ved forsæt og eventuel grov uagtsomhed. Dette er fsva. den anførte kriminalisering i våbenloven alene tilfældet ved overtrædelse af lovens § 7 a, stk. 2, dvs. forbuddet mod transport mellem andre lande end Danmark uden de nødvendige tilladelser til indførsel og udførsel.

7.1.1.3. Efter straffeloven straffes ikke blot gerninger, der fører til fuldbyrdelse af gerningsindholdet i en strafbestemmelse, også handlinger, som sigter til at fremme eller bevirke udførelsen af en forbrydelse, straffes. Dette sker som forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 1. Efter straffelovens § 21, stk. 3, straffes forsøg, medmindre andet er bestemt, alene, når der for lovovertrædelsen kan idømmes en straf, der overstiger fængsel i 4 måneder. Det fremgår af forarbejderne til straffeloven (Straffelovrådets betænkning om strafferammer og prøveløsladelse, delbetænkning I om

sanktionsspørgsmål, nr. 1099/1987 s. 57), at det afgørende for afskæringen af forsøgsstraf er strafferammens maksimum og ikke den forskyldte straf i det givne tilfælde. Der kan således straffes for forsøg på overtrædelse af våbenloven.

Strafbestemmelserne omfatter i øvrigt alle, der ved tilskyndelse, råd eller dåd har medvirket til gerningen. Dette sker som medvirken til lovovertrædelsen, jf. straffelovens § 23, stk. 1. For så vidt ikke andet er bestemt, kan straf for medvirken ved lovovertrædelser, der ikke straffes med højere straf end fængsel i 4 måneder, bortfalde, når den medvirkende kun har villet yde en mindre væsentlig bistand eller styrke et allerede fattet for-sæt, samt når en medvirken skyldes uagtsomhed.

7.1.2. Konfiskation og beslaglæggelse mv.

Våbenloven indeholder ingen selvstændige regler om konfiskation og beslaglæggelse af skydevåben.

7.1.2.1. Konfiskation

Efter straffeloven kan der ske konfiskation af skydevåben mv. efter reglerne i lovens §§ 75-77 a. Efter straffelovens § 75, stk. 1, kan udbyttet ved en strafbar handling eller et hertil svarende beløb således helt eller delvis konfiskeres. Hvis det er påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser eller særlige omstændigheder i øvrigt taler derfor, kan der endvidere efter bestemmelsens stk. 2 ske konfiskation af

- genstande, der har været brugt eller bestemt til at bruges ved en strafbar handling,
- genstande, der er frembragt ved en strafbar handling, og
- genstande, med hensyn til hvilke der i øvrigt er begået en strafbar handling.

Som alternativ til konfiskation efter § 75, stk. 2, kan der i stedet træffes bestemmelse om foranstaltninger vedrørende genstandene til forebyggelse af yderligere lovovertrædelse, jf. straffelovens § 75, stk. 4. Bestemmelsen tager sigte på de tilfælde, hvor en konfiskation alene ville være begrundet i forebyggelse af nye lovovertrædelser. Kan der i disse tilfælde ske en ændring af de pågældende genstande, så faren for, at de vil blive benyttet til yderligere lovovertrædelser, fjernes, er det, der ellers ville være målet for en konfiskation, tilgodeset, og konfiskation kan undlades.

Efter straffelovens § 76 a, stk. 1, kan der endvidere ske hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, som findes skyldig i en strafbar handling, når handlingen er af en sådan karakter, at den kan give et betydeligt udbytte, eller handlingen efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover. I disse tilfælde kan der endvidere ske konfiskation hos den pågældendes ægtefælle eller samlever, medmindre formuegodet er erhvervet mere end 5 år før den strafbare handling, eller ægteskabet ikke bestod på tidspunktet for erhvervelsen, jf. straffelovens § 76, stk. 2. Der kan tilsvarende ske konfiskation hos en juridisk person, som formuegoderne er overdraget til, hvis overdrageren alene eller sammen med andre har bestemmende indflydelse herpå, jf. § 76, stk. 3. Konfiskation kan dog ikke ske, hvis formuegodet er overdraget til den juridiske person mere end 5 år før den strafbare handling.

Herudover giver straffelovens § 77 a mulighed for konfiskation af genstande, som pga. deres beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder, må befrygtes at ville blive brugt ved en strafbar handling, hvis det er påkrævet for at forebygge den strafbare handling. Efter forarbejderne til straffelovens § 77 a (Straffelovrådets betænkning om konfiskation nr. 355/1964, side 36 og lov nr. 212 af 4. juni 1965, tillæg A, spalte 937-1006) er det ikke et krav, at de i bestemmelsen nævnte genstande har objektive egenskaber, der i sig selv indicerer, at de vil blive anvendt til strafbart forhold. Det er tilstrækkeligt, at dette indiceres af genstandenes beskaffenhed i forbindelse med andre foreliggende omstændigheder.

7.1.2.2. Beslaglæggelse

Adgangen til at foretage beslaglæggelse af skydevåben mv. er reguleret i retsplejelovens kapitel 74, §§ 801-807 d. De formål, der kan begrunde en beslaglæggelse, er nærmere angivet i retsplejelovens § 801. Der kan herefter foretages beslaglæggelse til sikring af bevismidler, det offentlige krav på sagsomkostninger, konfiskation og bøde, forurettedes krav på tilbagelevering og erstatning, og når tiltalte har unddraget sig sagens videre forfølgning.

Retsplejelovens §§ 802-803 og § 805 angiver de materielle betingelser, der kan føre til beslaglæggelse. Efter retsplejelovens § 802, stk. 1, kan der ske beslaglæggelse af genstande, som en mistænkt har *til rådighed*, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at

genstanden kan tjene som bevis eller bør konfiskeres. Gods, som en mistænkt *ej*er, kan beslaglægges, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og beslaglæggelse må anses for nødvendig for at sikre visse offentlige krav, jf. retsplejelovens § 802, stk. 2.

Efter retsplejelovens § 803, stk. 1, kan der som led i efterforskningen ske beslaglæggelse af genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har *rådighed* over, hvis der er grund til at antage, at genstanden kan tjene som bevis, bør konfiskeres eller ved lovovertrædelsen er fravendt nogen, som kan kræve den tilbage.

Adgangen til at foretage beslaglæggelse er begrænset i overensstemmelse med den almindelige proportionalitetsgrundsætning. Efter retsplejelovens § 805 må beslaglæggelse således ikke foretages, hvis indgrebet står i misforhold til sagens betydning og det tab eller den ulempe, som indgrebet kan antages at føre til.

7.2. FN's våbenprotokol

Ved FN's våbenprotokol artikel 5 forpligtes de kontraherende stater til at kriminalisere dels ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv., dels forfalskning, ødelæggelse, bortfjernelse og ændring af de mærker, der kræves på skydevåben i overensstemmelse med våbenprotokollens regler herom. Våbenprotokollen forpligter alene de kontraherende stater til at forbyde forsætlige handlinger, men staterne skal også kriminalisere forsøg på og medvirken til nævnte handlinger. Protokollen giver ingen nærmere anvisninger for typen af straf eller strafniveaue.

Efter våbenprotokollens artikel 6 pålægges de kontraherende stater endvidere at sikre, at der kan ske konfiskation og beslaglæggelse af skydevåben mv., der har været genstand for ulovlig fremstilling eller ulovlig handel. Pligten til beslaglæggelse gælder alene, hvis våbnene ikke officielt godkendes til et lovligt formål, og mærkes og registreres i overensstemmelse med protokollens regler herom, jf. artikel 8 og 9.

7.3. Våbendirektiv II

Våbendirektiv II indeholder ikke en bestemmelse svarende til våbenprotokollens artikel 5 om krav til kriminalisering af ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv. samt forfalskning, ødelæggelse, bortfjer-

nelse og ændring af de mærker, der efter våbenprotokollen (og direktivet) kræves på skydevåben. Ændringsdirektivet artikel 1, stk. 1, litra d (våbendirektivets nye artikel 1, stk. 2a og 2b) indeholder imidlertid en definition af ulovlig fremstilling og ulovlig handel med skydevåben mv., der indholdsmæssigt svarer til våbenprotokollens definition af samme begreber.

Våbendirektiv II indeholder heller ikke en bestemmelse svarende til protokollens artikel 6 om krav til konfiskation og beslaglæggelse af skydevåben mv.

Ved præambelens betragtning nr. 10 er det imidlertid betonet, at overholdelse af våbenprotokollens artikel 5 og 6, dvs. reglerne om kriminalisering, konfiskation og beslaglæggelse af skydevåben mv., der har været genstand for ulovlig fremstilling af eller handel, forfalskning mv., i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner, og at våbnene konfiskeres.

Det fremgår endvidere af våbendirektiv II artikel 1, stk. 11 (våbendirektivets nye artikel 16), at medlemsstaterne ved fastsættelsen af sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af direktivet, skal sikre, at sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. I praksis vil således også overtrædelse af direktivets bestemmelser om ulovlig handel mv. skulle sanktioneres.

7.4. Lovforslagets indhold

7.4.1. Strafferamme og kriminaliseringens geografiske udstrækning

7.4.1.1. Efter Justitsministeriets opfattelse bør de foreslåede ændringer til våbenloven ikke fører til en ændring af den gældende strafferamme i lovens § 10, stk. 1.

Straffen for overtrædelse af de foreslåede ændringer af våbenloven (dvs. forslaget til våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1-2, § 2, stk. 4, §§ 3 a og 3 b, § 5, stk. 1, 1. pkt., § 6, stk. 1, nr. 1, § 7 a, stk. 1 og 2) bør således være den samme som for andre overtrædelser af loven. Det vil med andre ord sige bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år, jf. våbenlovens § 10, stk. 1.

Justitsministeriet finder heller ikke, at den foreslåede ændring af krigsmateriellovens § 2, stk. 1, giver grundlag for en ændring af strafferammen i lovens § 15. Straffen for overtrædelse af det foreslåede forbud mod at fremstille, herunder samle, krigsmateriel uden den fornødne tilladelse (eller dispensation) bør således fortsat være bøde eller fængsel indtil 1 år.

Som det fremgår af punkt 7.1.1.3., kan overtrædelse af våbenlovens forbud også straffes, når der er tale om handlinger, som sigter til at fremme eller bevirke udførelsen af en forbrydelse, jf. straffelovens § 21, og når der er tale om medvirken til en lovovertrædelse, jf. straffelovens § 23.

7.4.1.2. Det bemærkes, at muligheden for at håndhæve den foreslåede regel om ulovlig international våbenoverførsel (forslaget til våbenlovens § 7 a, stk. 2), i sagens natur er begrænset af straffelovens regler om dansk straffemyndighed, jf. herom punkt 4.1.3. Det er således om udgangspunkt alene muligt at straffe handlinger foretaget i den danske stat og på danske fartøjer samt handlinger foretaget i udlandet af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark. For handlinger foretaget i udlandet af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark, er der dansk straffemyndighed, forudsat handlingen både er strafbar efter gerningsstedets lov og dansk lov (princippet om dobbelt strafbarhed).

For så vidt angår handlinger foretaget i udlandet af virksomheder (juridiske personer) med hjemsted i Danmark, er det Justitsministeriets opfattelse, at handlinger, der i strid med det foreslåede forbud i våbenlovens § 7 a, stk. 2, foretages i udlandet af en ansat i en virksomhed med hjemsted i Danmark, og hvor overtrædelsen skyldes tilregnelige forhold (f.eks. manglende eller urigtig instruktion af den ansatte), der kan henregnes til virksomhedens hjemsted, skal anses som begået både på hjemstedet i Danmark og på det sted i udlandet, hvor lovovertrædelsen manifesterer sig, jf. punkt 4.1.3. og den her anførte henvisning til Straffelovrådets betænkning nr. 1289/1995 om juridiske personers bødeansvar.

Det bemærkes i tilknytning hertil, at det fremgår af Rigsadvokatens meddelelse om valg af ansvarssubjekt i sager om virksomhedsansvar, jf. cirkulære nr. 10723 af 6. oktober 1999, at tiltale mod underordnede ansatte i almindelighed ikke finder sted, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dette kan være tilfældet, hvis der er tale om en grov overtrædelse, som den underordnede har begået forsætligt og eventuelt på eget initiativ. I givet fald rejses om muligt også tiltale mod virksomheden.

7.4.2. Subjektive krav

Justitsministeriet finder som udgangspunkt ikke grundlag for at fravige hovedreglen om, at både forsætlige og uagtsomme overtrædelser af de anførte bestemmelser i våbenloven straffes. Det er dog Justitsministeriets opfattelse, at kun groft uagtsomme overtrædelser af de foreslåede forbud mod henholdsvis ulovlig international våbenoverførsel (forslaget til våbenlovens § 7 a, stk. 2) og mod fremstilling af skydevåben ved hjælp af dele, der har været genstand for ulovlig handel (forslaget til våbenlovens § 2, stk. 4) bør kunne straffes. Grov uagtsomhed kan herved bedst karakteriseres som en høj grad af uagtsomhed, hvor der foreligger en særlig markant afvigelse af den adfærd, som man med rimelighed kan kræve i den pågældende situation.

For så vidt angår forslaget til våbenlovens § 7 a, stk. 2, er der tale om en uændret videreførelse af det gældende krav til tilregnelser, som blev indført med bestemmelsen ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven. Justitsministeriet lagde i den forbindelse vægt på de særlige forhold, som gør sig gældende inden for i hvert fald skibsfarten, hvor transportøren i visse tilfælde, f.eks. ved containerfragt, kun har begrænsede oplysninger om lastens nærmere indhold, jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, s. 5812.

Lovforslaget indebærer, at våbenlovens § 7 a, stk. 2, udvides til også at omfatte andre overførsler end transport, men dette giver efter Justitsministeriets opfattelse ikke anledning til med hensyn til disse overførselsformer at fravige de krav til tilregnelser (forsæt eller grov uagtsomhed), der skal være opfyldt i relation til straf for overtrædelse af den gældende § 7 a, stk. 2.

For så vidt angår forslaget til våbenlovens § 2, stk. 4, dvs. forbuddet mod fremstilling, herunder samling, af skydevåben ved hjælp af ulovligt overførte våbendele, lægger Justitsministeriet vægt på, at det ikke generelt kan lægges til grund, at en aftager af våbendele har fuld indsigt i, hvorledes overførslen af de pågældende våbendele har fundet sted i tidligere led i omsætningskæden for et konkret våben, navnlig ikke hvor fremstilleren eller samleren ikke aftager våbnene direkte fra producenten eller den transportør, der har varetaget transporten af våbnene fra producenten og til aftagerlandet.

7.4.3. Konfiskation og beslaglæggelse

Da retsplejelovens regler om konfiskation og beslaglæggelse allerede giver grundlag for at konfiskere og beslaglægge skydevåben, der har været genstand for en ulovlig handling eller frygtes anvendt hertil, finder Justitsministeriet ikke grundlag for at foreslå regler herom i våbenloven eller justere straffelovens regler på området.

8. Politi og forsvar

8.1. Gældende ret

8.1.1. Våbenlovens undtagelse af politi og forsvar fra visse forbud

Efter våbenlovens §§ 8 og 9 gælder visse af våbenlovens bestemmelser ikke for militære myndigheder, civile statsmyndigheder og politiet.

Forbuddet i våbenlovens § 1 mod at indføre eller fremstille en række nærmere angivne genstande og stoffer, herunder bl.a. skydevåben, dele til skydevåben og ammunition, gælder således ikke for militære myndigheder. Forbuddet i våbenlovens § 2, stk. 1, mod ved overdragelse at erhverve, besidde, bære eller anvende sådanne genstande og stoffer gælder hverken militære myndigheder, civile statsmyndigheder eller politiet. Endvidere gælder forbuddet i lovens § 6, stk. 1, om udførsel af våben og § 7 a om transport af våben til lande uden for Danmark ikke for politiet eller for militære styrker og militært personel som led i den militære tjenesteudøvelse. Lovens § 6, stk. 1 gælder heller ikke for militære myndigheders midlertidige udførsel af udrustning og materiel med henblik på reparation og vedligeholdelse.

8.2. Lovforslagets indhold

Den foreslåede nye regulering af bl.a. indførsel af skydevåben mv. (våbenlovens § 1) og international våbenoverførsel (våbenlovens § 7 a) vil umiddelbart blive grebet af de gældende undtagelser for henholdsvis civile statsmyndigheder, politiet og militære myndigheder.

Den foreslåede nye bestemmelse i våbenlovens § 2, stk. 4, der kriminaliserer fremstilling, herunder samling, af skydevåben af ulovligt transporterede våbendele, vil imidlertid ikke blive grebet af en bestående undtagelsesbestemmelse. Bestemmelsen må ikke desto mindre også anses som en integreret del af den interne våbenkontrol i Danmark, da den i lighed

med våbenlovens § 1 vedrører adgangen til at fremstille og samle skydevåben og derfor lige så vel kunne have været placeret i lovens § 1. Justitsministeriet foreslår derfor, at det medtages i loven, at det foreslåede forbud i våbenloven § 2, stk. 4, heller ikke skal gælde militære myndigheder og politiet.

9. Informationsudveksling og samarbejde

9.1. Rigspolitiets deltagelse i informationsudveksling og internationalt samarbejde om skydevåben mv.

Rigspolitiet deltager i dag i følgende internationale fora på våbenområdet, hvor der løbende udveksles information og samarbejdes vedrørende skydevåben:

European Firearm Experts (EFE),

Denne ekspertarbejdsgruppe er etableret i 2004 under European Police Chiefs Task Force (EPCTF). Hovedformålet med arbejdsgruppen er at styrke samarbejdet på tværs af de europæiske lande ved bekæmpelse af smugling, handel og besiddelse af ulovlige våben og eksplosivstoffer. Målet er således at danne en europæisk platform med viden om våben.

Politi og Toldsamarbejdet i Norden (PTN),

I regi af Politi og Toldsamarbejdet i Norden (PTN) udveksles aktuelle informationer om våben bl.a. anvendt i forbindelse med konfrontationer mellem rockere og bander. Samarbejdet inkluderer politiets sporing af våben med henblik på at identificere de ulovlige våbens bevægelser fra den strafbare handling til den sidste legale ejer/forhandler og tilbage til våbnets produktionssted.

Interpol,

Rigspolitiets sporingsarbejde omfatter i øvrigt et samarbejde med Interpol i forbindelse med en global søgning af udvalgte våbens historik, med den hensigt at få fastslået om den sidste legale ejer af våbnet er bosat i Danmark eller udlandet.

Rigspolitiet har endvidere i regi af Baltic Sea Task Force deltaget i en arbejdsgruppe ”Trafficking in Goods”, hvorunder arbejdsgruppen **Crossfire** har været etableret. I Crossfire har alle Østersølandene været repræsenteret, og i dette forum er illegal handel med våben blevet analyseret. Fokusområdet for arbejdsgruppen har været at forbedre samarbejdet mel-

lem kompetente myndigheder med henblik på at identificere og bekæmpe smugling af skydevåben under dække af legale våbenforhandlere.

Herudover udveksler Rigspolitiet oplysninger med især de nordiske lande, eksempelvis ved sammenligning af data, herunder ballistiske data.

9.2. FN's våbenprotokol

Ved FN's våbenprotokol artikel 12 forpligtes de kontraherende stater til at udveksle oplysninger med hinanden om de relevante aktører på de nationale markeder for skydevåben mv., i det omfang en sådan udveksling af information er forenelig med national lovgivning. Staterne skal samtidig sikre hinanden fortrolighed omkring de data, der udveksles, og respektere eventuelle restriktioner omkring anvendelsen af materialet. I tilfælde, hvor fortroligheden ikke kan opretholdes, skal den stat, der har udleveret materialet, informeres herom inden oplysningerne udleveres.

Informationsudvekslingen skal både angå relevante oplysninger til brug for aktuelle sager, som f.eks. oplysninger vedrørende autoriserede producenter, forhandlere, importører, eksportører og transportører af skydevåben mv., og oplysninger om organiserede kriminelle bander, der deltager i eller er mistænkt for at deltage i ulovlig fremstilling af eller ulovlig handel med skydevåben mv., jf. artikel 12, stk. 1 og 2.

For så vidt angår de kriminelle aktører skal der endvidere ske vidensdeling i relation til oplysninger om relevante metoder til at afdække ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv. samt erfaringer med de kriminelles benyttede midler, metoder, herunder anvendte ruter og gemsteder.

Herudover skal der efter artikel 12, stk. 3, ske udveksling af relevant retspraksis på området, erfaringer med forebyggende foranstaltninger og videnskabelig og teknisk information, der kan være relevant i arbejdet for at forebygge, efterforske og retsforfølge forbrydelser vedrørende ulovlig fremstilling af og handel med skydevåben mv.

Endelig forpligtes de kontraherende stater til at samarbejde med hinanden i arbejdet omkring sporing af skydevåben mv., der har været genstand for ulovlig fremstilling eller handel. Samarbejdsforpligtelsen indebærer bl.a., at staterne skal sikre hinanden en hurtig reaktion på forespørgsler om assistance vedrørende sporing af skydevåben mv., jf. artikel

12, stk. 4. Efter artikel 14 kan samarbejdet endvidere indebære, at staterne på forespørgsel modtager uddannelsesmæssig og teknisk bistand fra de øvrige stater eller internationale organisationer.

9.3. Våbendirektiv II

Våbenprotokollens bestemmelse om informationsudveksling er gennemført i våbendirektiv II ved præambelens betragtning nr. 15, hvor det fastslås, at det er nødvendigt at forbedre udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne for at lette springen af skydevåben og effektivt bekæmpe den ulovlige fremstilling af og handel med skydevåben samt dele og ammunition hertil.

Det bestemmes samtidig, jf. præambelens betragtning nr. 16, at behandlingen af de udvekslede oplysninger skal ske i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ("Persondata-direktivet"), jf. EF-Tidende nr. L 281 af 23. november 1995, s. 31, med senere ændringer. Forpligtelsen til udveksling af oplysninger inden for EU indskrænker således ikke beskyttelsen af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i henhold til fællesskabsretten og national ret og berører ikke de rettigheder og forpligtelser, der er fastlagt i persondatadirektivet.

Våbendirektivs IIs forpligtelser i relation til informationsudveksling skal ses i forlængelse af, at EU-medlemsstaterne allerede ved våbendirektiv I blev pålagt at udveksle information om visse våbenoverførelser inden for EU, jf. våbendirektiv I artikel 7, stk. 2, artikel 8, stk. 2 og 3, og artikel 13) samt at sende information herom via Kommissionen, jf. artikel 15, stk. 4.

En rapport af 15. december 2000 fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af våbendirektiv I (KOM (2000) 837 endelig) har imidlertid afdækket, at kravet om informationsudvekslingen i praksis har givet problemer. For at forbedre informationsudvekslingen og dens struktur bestemmes det ved våbendirektiv II artikel 1, stk. 9 (våbendirektivets nye artikel 13, stk. 3), at Kommissionen senest den 28. juli 2009 skal nedsætte en kontaktgruppe for udveksling af oplysninger med henblik på at sikre en effektiv anvendelse af det samlede våbendirektiv. I den forbindelse skal medlemsstaterne underrette hinan-

den og Kommissionen om, hvilke myndigheder der har ansvaret for at fremsende og modtage oplysninger efter direktivet.

9.4. FN's våbenresolution

Kravene til informationsudveksling i FN's våbenprotokol er ikke overført til FN's våbenresolution. Til gengæld er protokollens krav (artikel 12, stk. 4 og 5, og artikel 13) til samarbejde staterne imellem videreført i våbenresolutionens punkt 15-23, således at staterne skal sikre hinanden en hurtig reaktion på forespørgsler om assistance vedrørende sporing af skydevåben og samtidig sikre hinanden fortrolighed omkring de data, der udveksles, og respektere eventuelle restriktioner omkring anvendelsen af materialet.

I forhold til FN's våbenprotokol foretager våbenresolutionen i punkt 15 en videre konkretisering af, hvilke typer restriktioner, som medlemsstaterne kan fastsætte for anvendelsen af oplysninger, der udleveres med henblik på samarbejde staterne imellem. Det fastslås således, at disse restriktioner bl.a. kan indebære, at information kun må udleveres til kompetente nationale myndigheder, der er udpeget af den rekvirerende stat, at information kun vil blive udleveret til brug for formål, der er i overensstemmelse med resolutionen, samt at udleveret information ikke må videregives til andre uden forudgående accept fra den stat, der har afgivet informationen. I tilfælde, hvor der ikke kan sikres fortrolighed omkring oplysninger, der ønskes udleveret som led i staternes samarbejde, skal den stat, der anmoder om materialets udlevering, informere herom i forbindelse med forespørgslen om udlevering af de pågældende oplysninger.

FN's våbenresolution indfører endvidere en række praktiske anvisninger for fremgangsmåden i forbindelse med en forespørgsel om assistance omkring sporing af et skydevåben og krav til behandlingen af en sådan forespørgsel. Ved resolutionens punkt 16 og 17 fastslås således, at en stat må fremsætte en forespørgsel om assistance til sporing af et skydevåben, når der er tale om et ulovligt våben, og at forespørgslen bl.a. skal indeholde en beskrivelse af, på hvilket grundlag skydevåbnet er ulovligt, oplysninger om skydevåbnets mærke, type og kaliber samt oplysninger om den påtænkte brug af oplysningerne. Våbenresolutionen forpligter staterne til at besvare forespørgsler om assistance om sporing på hurtig og pålidelig vis og anerkende modtagelsen af forespørgslen inden for rimelig tid. Ved besvarelsen af forespørgslen skal der som udgangspunkt ske vi-

deregivelse af alle relevante tilgængelige oplysninger om skydevåbnet. Udlevering af oplysninger kan dog afvises, udskydes eller begrænses, hvis en udlevering vil være til skade for en igangværende efterforskning eller i strid med en lovgivning der skal beskytte fortrolige oplysninger, og den rekvirerende stat ikke kan garantere en hemmeligholdelse af oplysningerne, eller en udlevering vil være til skade for den nationale sikkerhed.

9.5. Lovforslagets indhold

De forpligtelser, der er pålagt de kontraherende stater til FN's våbenprotokol, FN's våbenresolution og EU-medlemsstaterne i relation til informationsudveksling, er pligter, der relaterer til den praktiske informationsudveksling lande imellem og kræver efter Justitsministeriets opfattelse ikke ændring af våbenloven.

Som det fremgår af pkt. 9.1, sker der allerede i dag i stort omfang udveksling af oplysninger om borteblevne og stjålne våben. Danmark vil fortsat deltage i denne informationsudveksling og i det praktiske samarbejde omkring sporing og identifikation af skydevåben mv.

10. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

[...]

11. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Advokatrådet, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Rederiforening, Danske Advokater, Dansk Bøssemager og Vaabenhandlerforening, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Land- og Strandjagt, Danske Våbenhandleres Branche­forening, Dansk Industri, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Skytte Union, Dansk Transport og Logistik, Dansk Skibsmæglerforening, Danske Speditører, De Danske Skytteforeninger, Den Danske Dommerforening, Det Kriminalpræventive Råd, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Erhvervsflyvningens Sammenlutning, Fagligt Fælles Forbud, Foreningen af Offentlige Anklagere, HK Landsklubben Danmarks Domstole, Institut for Menneskerettigheder, Kommunernes Landsforening, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Mærsk Air, Politidirektørforeningen, Politiforbundet i Danmark, Rets­sikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Rederiforeningen af

1895, samtlige byretter, Scandinavian Airlines, Statens Luftfartsvæsen,
Vaabenhistorisk Selskab, samt Østre og Vestre Landsret.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten til lovens titel)

Der indsættes en fodnote til lovens titel for at angive, at loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben, (EU-Tidende 2008, nr. L 179, s. 5-11).

Til nr. 2 (våbenlovens § 1, stk. 1)

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 1, stk. 1, er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, at *indføre* eller *tilvirke* en række nærmere anførte genstande og stoffer.

FN's våbenprotokol, som Danmark har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, forpligter de kontraherende stater til at kriminalisere *fremstilling* og *samling* af skydevåben, visse dele til skydevåben og ammunition, jf. protokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt ii. Våben-direktiv II betoner, at overholdelsen af protokollens artikel 5 i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner, jf. præambelens betragtning nr. 10.

Ved den foreslåede ændring præciseres, at også den blotte *samling* af de i våbenlovens § 1, stk. 1, anførte våben mv. er omfattet af våbenlovens almindelige kontrolordning, hvis samlingen sker som led i en fremstillingsproces. Præciseringen indebærer, at alle dele af fremstillingsprocessen af våben mv. udtrykkeligt omfattes af kontrolordningen, så det ikke ved en opdeling af produktionsprocessen er muligt at omgå lovens forbud. Forbuddet mod samling af våben mv. betyder således, at også personer, hvis arbejdsfunktion i relation til en produktionsproces er begrænset til at forestå den fysiske samling af løse færdigfabrikerede dele til et skydevåben mv., skal have våbentilladelse.

Omvendt er samling af våben mv., der ikke sker som led i produktionen, ikke omfattet af lovens kontrolordning. Almindelig daglig håndtering af et våben, som f.eks. vedligeholdelse, rengøring og opbevaring af våbnet, som indebærer, at et skydevåben skilles for efterfølgende at samles på ny, er således ikke omfattet af kontrolordningen. Sådant samling af skydevåben mv. kræver derfor ikke tilladelse efter våbenloven.

Der henvises til punkt 2.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (våbenloven § 1, stk. 1, nr. 1)

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, at indføre eller tilvirke *skydevåben* samt *piber, låsestole, af-tagelige magasiner* og *baskyler* til skydevåben.

Ved den foreslåede bestemmelse inddrages ”*genstande, som fremtræder som et skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil*” under våbenlovens almindelige kontrolordning. Dette indebærer, at der fremover også kræves tilladelse til disse genstande, selv om der ikke er tale om våben, som umiddelbart kan anvendes til at affyre ammunition.

Forbuddet omfatter alene genstande, der opfylder begge de i bestemmelsen angivne betingelser, dvs. genstande, der både fremstår som et skydevåben og faktisk også kan ombygges hertil. Attrapvåben er således alene omfattet af forbuddet, hvis de på baggrund af genstandens konstruktion eller det anvendte materiale, kan ombygges til et skydevåben. Det er ikke tilstrækkeligt, at de som replikaer ligner et originalt våben. Genstande, der ikke fremstår som et skydevåben, men er væsentlige for frembringelsen af et sådant våben, er omfattet af forbuddet i våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 2, hvis de er specielt konstrueret eller modificeret til et skydevåben.

Der henvises til punkt 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 2)

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den, ministeren bemyndiger dertil, at indføre eller tilvirke *skydevåben* samt *piber, låsestole, af-tagelige magasiner* og *baskyler* til skydevåben.

Efter forslaget udskilles våbenlovens forbud mod visse dele til skydevåben af redaktionelle årsager til en selvstændig bestemmelse, så lovens forbud mod henholdsvis skydevåben og visse dele til skydevåben fordeles på to forskellige bestemmelser, henholdsvis våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og nr. 2. Våbenloven indeholder endvidere et forbud mod bestemte andre dele, der er konstrueret til montering på skydevåben. Det drejer sig om lyddæmpere og optisk elektroniske sigtemidler med lysstråle eller med elektronisk lysforstærknings- eller infrarødt udstyr, jf. våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 8 og nr. 9.

Det foreslås præciseret, at forbuddet i praksis ikke kun omfatter de i lovteksten anførte dele til skydevåben, men alle dele, der er væsentlige for anvendelse af et skydevåben, dog forudsat de er specielt konstrueret eller modificeret hertil. I forhold til den gældende bestemmelse er det tilføjet, at også *løb, kamre, slæder, tromler og bundstykker* anses som vitale våbendele. Bestemmelsens angivelse af eksempler på væsentlige dele til skydevåben er ikke udtømmende.

Der henvises til punkt 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5 (våbenlovens § 1, stk. 6)

Efter lovforslaget bemyndiges justitsministeren til at fastsætte bestemmelser om undtagelse af deaktiverede skydevåben fra lovens kontrolordning, herunder om godkendelse af deaktivering. Bemyndigelsen vil blive udmøntet i en bekendtgørelse.

Det er hensigten at fastsætte regler om den praktiske fremgangsmåde for deaktivering i overensstemmelse med Justitsministeriets eksisterende praksis på området. Gennemsavning af hele skydevåbnet på langs vil således fortsat indfri kravet til deaktivering af et skydevåben. Efter rådføring med Rigspolitiet om eventuelle nye våbentekniske metoder til deaktivering af skydevåben, herunder muligheden for at stille forskellige krav til forskellige typer skydevåben, vil der eventuelt også blive fastsat regler herom.

Bemyndigelsen påtænkes endvidere udnyttet til at fastsætte regler om godkendelse af gennemførte deaktiveringstiltag, navnlig således at der fremadrettet udstedes en attest som bevis for godkendt deaktivering af skydevåben, dels på forespørgsel herom, dels som kontrol ved deaktivering udført som vilkår for en meddelt våbentilladelse.

Der henvises til punkt 2.4.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (våbenlovens § 2, stk. 4)

FN's våbenprotokol, som Danmark har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, forpligter de kontraherende stater til at kriminalisere fremstilling og samling af skydevåben, hvis delene til brug herfor er transporteret uden de nødvendige tilladelser hertil fra de kompetente myndigheder i afsender- og modtagerlandet og eventuelle transitlande, jf. protokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt i. Våbendirektiv II betoner i tilknytning hertil, at overholdelsen af protokollens artikel 5 i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner, jf. præambles betragtning nr. 10. Der findes ikke i dansk ret en sådan straf-
fejemmel.

På den baggrund foreslås en ny bestemmelse i *våbenlovens § 2, stk. 4*, hvor der indføres et forbud mod at fremstille, herunder samle, de i lovens § 1, stk. 1, nr. 1, nævnte genstande, uanset om der er meddelt behørig tilladelse hertil, hvis dele til brug for fremstillingen eller samlingen er overført i strid med det foreslåede forbud i *våbenlovens § 7 a, stk. 2*.

Bestemmelsen indebærer, at en person mv., der i overensstemmelse med våbenlovens regler herom, har opnået behørig tilladelse til at fremstille, herunder samle, skydevåben, ikke (lovligt) kan benytte sig af tilladelsen, hvis den pågældende burde have kendskab til, at delene var overført uden de forudsatte tilladelser til indførsel, udførsel og transit.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets punkt 15 (forslag til våbenlovens § 10, stk. 1) foreslås det, at alene forsætlige og groft uagtsomme overtrædelser af bestemmelsen skal straffes.

Der henvises i øvrigt til punkt 4.4.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (våbenlovens § 3, stk. 1, 2. pkt.)

Den foreslåede ophævelse af bestemmelsen i *våbenlovens § 3, stk. 1, 2. pkt.*, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til våbenlovens § 3 a), hvor justitsministeren tillægges en mere generel bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser om mærkning af de i § 1 nævnte våben, herunder om at de pågældende våben skal påføres identitetsmærkning. Den

gældende bemyndigelse i våbenlovens § 3, stk. 1, 2. pkt. er således indeholdt i forslaget til den ny bemyndigelsesbestemmelse.

Der henvises til punkt 3.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

(Våbenlovens § 3 a)

FN's våbenprotokol, som Danmark har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, FN's våbenresolution og våbendirektiv II forpligter staterne til at indføre et krav om mærkning af skydevåben, jf. våbenprotokollens artikel 8, våbenresolutionens punkt 7-10 og våbendirektiv II artikel 1, stk. 2 (våbendirektivets nye artikel 4). Våbendirektiv II forpligter endvidere medlemsstaterne til at indføre et krav om mærkning af ammunition.

Våbenprotokollen forpligter samtidig de kontraherende stater til at kriminalisere en manglende overholdelse af mærkningspligten, jf. protokollens artikel 5, stk. 1, litra a, jf. artikel 3, litra d, punkt iii. Våbendirektiv II betoner i tilknytning hertil, at overholdelse af våbenprotokollens bestemmelser om mærkningspligten i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner.

På den baggrund foreslås en ny bestemmelse i våbenlovens § 3 a om mærkning af skydevåben og andre genstande omfattet af våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1, samt ammunition. Der henvises til punkt 3.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Stk. 1 indeholder et krav til unik mærkning af skydevåben i forbindelse med fremstillingen af våbnet. Mærkningen kan ske efter to alternative modeller, hvoraf første model indebærer mærkning med *fabrikantens navn, fremstillingsland eller -sted, fremstillingsår og serienummer*, mens den anden model indebærer mærkning med et *brugervenligt mærke med en numerisk eller alfanumerisk kode til identifikation af fremstillingslandet*. Uanset hvilken model der benyttes, skal mærket både placeres på skydevåbnets tromle, kammer, løb og låsemekanisme. Mærket må gerne placeres på flere end de angivne steder.

Kravet til mærkning gælder alene skydevåben, der fremstilles efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2 indeholder et supplerende krav til mærkning af skydevåben, der indføres til Danmark fra et land uden for EU. Skydevåben med sådan oprindelse skal således – udover det mærke der allerede kræves efter § 3 a, stk. 1 – tillige mærkes med *importland* og *importår*, medmindre der alene er tale om en midlertidig indførsel. Hvis et skydevåben ved indførslen ikke allerede er behørigt mærket, påhviler det importøren at sikre, at våbnet ved indførslen mærkes som påkrævet.

Efter *stk. 3* skal der endvidere ske mærkning af skydevåben, der overgår fra at være statslig ejendom til permanent civil brug. I lighed med bestemmelsen i § 3 a, stk. 2, er dette også et supplerende mærkningskrav. Skydevåben, der fremstilles og indføres af staten, er således ikke undtaget den almindelige mærkningsforpligtelse efter bestemmelsens stk. 1, jf. våbenlovens § 8 og § 9, stk. 1.

Herudover gælder der efter *stk. 4* et krav om mærkning af ammunition i forbindelse med fremstillingen. Dette mærke skal indeholde oplysninger om *ammunitionstype og -kaliber, fabrikantens navn og sendingens identifikationsnummer*. Mærkningsforpligtelsen gælder ikke den enkelte ammunitionsenhed, men alene de færdige pakker af ammunition.

Stk. 5 indeholder en bemyndigelse for justitsministeren til at dispensere fra de generelle mærkningskrav i våbenlovens § 3 a, stk. 1-4. Det er forudsat, at bemyndigelsen alene skal anvendes undtagelsesvist og under ganske særlige omstændigheder. Meddelelse af dispensation forudsætter, at dette ikke strider mod FN's våbenprotokol, FN's våbenresolution og våbendirektiv II.

Stk. 6 en indeholder bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om krav til udførelsen af den mærkning af skydevåben og ammunition, som kræves efter de foreslåede bestemmelser i stk. 1-4. Bemyndigelsen påtænkes anvendt til at fastsætte regler om udseende og holdbarhed af de pågældende mærker.

Endelig indeholder *stk. 7* en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte bestemmelser om, at der skal ske mærkning af de i våbenlovens § 1 nævnte våben mv. i tilfælde, som falder uden for de foreslåede bestemmelser i stk. 1-4, og om krav til udførelsen af denne mærkning. Bemyndigelsen omfatter ikke alene skydevåben og ammunition, men alle de i § 1 nævnte våben mv. Bemyndigelsen vil – i lighed med den gældende bestemmelse i våbenlovens § 3, stk. 1, 2. pkt., som foreslås ophævet ved

dette lovforslags § 1, nr. 7 – kunne danne grundlag for regler om mærkning af bl.a. ældre skydevåben.

Der henvises til punkt 3.5.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

(Våbenlovens § 3 b)

FN's våbenprotokol pålægger endvidere de kontraherende stater at kriminalisere forfalskning, ødelæggelse, ændring og fjernelse af de mærker, der kræves påført skydevåben i overensstemmelse med våbenprotokolens regler herom, jf. artikel 5, stk. 1, litra c, jf. artikel 8.

Det foreslås på den baggrund at indføre en ny bestemmelse (§ 3 b), hvorefter det forbydes at forvanske, ødelægge, ændre eller fjerne mærker, der er påført våben mv. i henhold til den foreslåede bestemmelse i lovens § 3 a.

Til forskel fra bestemmelsen om mærkefalsk i straffelovens § 176 kræver den foreslåede bestemmelse ikke, at forvanskningen mv. er foretaget for at skuffe i samhandlen. Overtrædelse af bestemmelsen vil således ske allerede ved udførelsen af forvanskningen mv. af våbnets mærke, også uanset om ændringen af mærket alene er foretaget i morskabs øjemed eller af æstetiske grunde.

De subjektive betingelser for realisering af bestemmelsens gerningsindhold er i modsætning til bestemmelsen i straffeloven indfriet allerede ved udvist uagtsomhed.

Der henvises til punkt 6.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (våbenlovens § 4, stk. 2, nr. 3, og § 5, stk. 4)

Den foreslåede ændring af våbenlovens § 4, stk. 2, nr. 3, og § 5, stk. 4, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3 (forslaget til våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 2).

Til nr. 10 (våbenlovens § 5, stk. 1, 1. pkt.)

Efter våbenlovens § 5, stk. 1, 1. pkt. er det bl.a. forbudt at tilvirke kemiske, biologiske, radiologiske eller nukleare våben.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 2, 7 og 9, hvor termen ”fremstille” anvendes i stedet for det tilsvarende ord ”tilvirke” foreslås det, at våbenlovens ordlyd konsekvent ændres i overensstemmelse hermed. Det bemærkes herved, at våbenlovens § 1, stk. 6, og § 3, stk. 4, allerede anvender ordet ”fremstille”. Ændringen er af sproglig karakter. Der tilsigtes således ingen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Til nr. 11 (våbenlovens § 6, stk. 1, nr. 1)

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 6, stk. 1, nr. 1, er det forbudt uden tilladelse fra justitsministeren eller den ministeren bemyndiger dertil, i hvert enkelt tilfælde at udføre våben af enhver art med undtagelse af jagtvåben.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3 (forslaget til våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1), hvorefter våbenlovens almindelige kontrolordning udvides til også at omfatte ”*genstande, der fremtræder som skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil*”, foreslås at reglerne om eksportkontrol ændres i overensstemmelse hermed.

Der henvises til punkt 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12 (våbenlovens § 7 a, stk. 1)

Efter den gældende bestemmelse i våbenlovens § 7 a, stk. 1, kan justitsministeren efter forhandling med udenrigsministeren fastsætte bestemmelser om forbud mod transport af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. mellem tredjelande, når der er tale om nærmere bestemte modtagerlande.

Det foreslås, at ordet ”*tredjelande*” ændres til ”*andre lande end Danmark*”, så det præciseres, at bemyndigelsen er rettet mod transport mellem alle andre lande end Danmark og således også dækker EU-medlemslande. Ændringen er af sproglig karakter. Der tilsigtes således ingen ændring af bestemmelsens anvendelsesområde.

Der henvises til punkt 4.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13 (våbenlovens § 7 a, stk. 2)

FN's våbenprotokol, som Danmark har undertegnet, men endnu ikke ratificeret, forpligter de kontraherende stater til at kriminalisere ulovlig handel, dvs. erhvervelse, salg, levering, transport eller overførsel af skydevåben samt dele og ammunition hertil, fra én kontraherende stats område til en anden kontraherende stat, hvis der ikke er meddelt tilladelse til indførsel, udførsel og transit, og hvis våbnene ikke er mærket i overensstemmelse med våbenprotokollens regler herom, jf. protokollens artikel 5, stk. 1, litra b, jf. artikel 3, litra e, jf. artikel 8. Våbendirektiv II betoner i den sammenhæng, at overholdelse af våbenprotokollens bestemmelse herom i visse alvorlige tilfælde kræver, at der anvendes strafferetlige sanktioner, jf. præambelens betragtning nr. 10.

Våbenprotokollens forbud mod uautoriseret transport af skydevåben mv. er gennemført ved lov nr. 353 af 19. maj 2004 om ændring af våbenloven (Transport af våben m.v. mellem tredjelande). Formålet med den foreslåede bestemmelse er at gennemføre den resterende del af protokollens forbud mod ulovlig handel.

På den baggrund foreslås, at forbuddet i våbenlovens § 7 a, stk. 2, udvides, så der – udover det eksisterende forbud mod transport af de i § 6, stk. 1, nævnte våben mv. uden de nødvendige tilladelser hertil – indføres et forbud mod at erhverve, sælge, levere eller på anden måde overføre de nævnte våben m.v. fra ét land til et andet, hvis der ikke fra myndighederne i afsender- og modtagerlandet og eventuelle transitlande er meddelt tilladelse til henholdsvis udførsel, indførsel og transit, eller hvis våbnene ikke er mærket i overensstemmelse med lovgivningen i vedkommende lande.

Erhvervelse, salg, levering, transport eller anden overførsel af våben som led i udførsel, indførsel og transit fra eller til Danmark er også omfattet af bestemmelsen, uanset at sådanne overførsler i vidt omfang allerede er reguleret i våbenloven ved reglerne om intern våbenkontrol og eksportkontrol, jf. lovens §§ 1, 2 og 6. Bestemmelsens væsentligste anvendelsesområde vil dog være overførsler mellem andre lande end Danmark. I den forbindelse er bestemmelsens praktiske anvendelse begrænset af reglerne om dansk straffemyndighed, jf. straffelovens §§ 6-8.

Bestemmelsen vedrører overførsel af samme typer af våben mv., som er omfattet af udførselsforbuddet i våbenlovens § 6, stk. 1.

Begrebet overførsel omfatter såvel indgåelse af og instruktion om indgåelse af en aftale om overførsel som udførelse af og instruktion om udførelse af en overførsel. Dermed er både den, der iværksætter en overførsel (typisk en virksomhed), og den, der udfører den faktiske overførsel (den ansatte, transportøren m.fl.), omfattet af bestemmelsen.

Det bemærkes i den forbindelse, at det af Rigsadvokatens meddelelse om valg af ansvarssubjekt i sager om virksomhedsansvar, jf. cirkulære nr. 10723 af 6. oktober 1999 fremgår, at tiltale mod underordnede ansatte i almindelighed ikke finder sted, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Dette kan være tilfældet, hvis der er tale om en grov overtrædelse, som den underordnede ansatte har begået forsætligt og eventuelt på eget initiativ. I givet fald rejses om muligt også tiltale mod virksomheden.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets punkt 15 (forslag til våbenlovens § 10, stk. 1) foreslås det i overensstemmelse med § 7 a, stk. 2, i den gældende våbenlov, at alene forsætlige og groft uagtsomme overtrædelser af bestemmelsen skal straffes.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger punkt 4.4.1.

For de nærmere krav til mærkning af skydevåben og ammunition henvises til punkt 3.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger (forslag til våbenlovens § 3 a).

Til nr. 14 (våbenlovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 3)

Den foreslåede ændring af våbenlovens § 8, stk. 1, og § 9, stk. 3, er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 6 (forslag til våbenlovens § 2, stk. 4).

Til nr. 15 (våbenlovens § 10, stk. 1)

Efter den gældende straffebestemmelse i våbenlovens § 10, stk. 1, straffes uagtsom eller forsætlig overtrædelse af våbenlovens §§ 1-2, § 6, stk. 1, § 7 og § 7 b med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed overtræder § 7 a, stk. 2.

Det foreslås, at alene forsætlige og groft uagtsomme overtrædelser af de i foreslåede nye forbud i våbenlovens § 2, stk. 4, og § 7 a, stk. 2, kan straf-

fes, mens overtrædelse af de foreslåede nye forbud i lovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, og §§ 3 a og 3 b straffes både ved uvist forsæt og – simpel og grov – uagtsomhed.

Grov uagtsomhed kan bedst karakteriseres som en høj grad af uagtsomhed. Der skal således foreligge en særlig markant afvigelse fra den adfærd, som man med rimelighed kunne kræve i den pågældende situation.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af de foreslåede nye bestemmelser i våbenlovens § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, § 2, stk. 4, §§ 3 a og 3 b, § 5, stk. 1, 1. pkt., § 6, stk. 1, nr. 1, og § 7 a, stk. 1 og 2, straffes på samme måde som overtrædelse af lovens øvrige bestemmelser, det vil sige med bøde, fængsel indtil 4 måneder eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

Der henvises til punkt 7.4.1. og 7.4.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1 (krigsmateriellovens § 1, stk. 1, nr. 2)

Efter den gældende bestemmelse i krigsmateriellovens § 1, stk. 1, nr. 2, finder lovens regler om krigsmateriel anvendelse på skydevåben, bortset fra våben, der er specielt konstrueret til jagtbrug, sportsbrug eller lignende.

Efter den foreslåede bestemmelse inddrages ”genstande, der fremtræder som et skydevåben og som følge af konstruktionen eller det anvendte materiale kan ombygges hertil” under lovens kontrolordning.

Der henvises til punkt 2.4.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (krigsmateriellovens § 2)

Efter den gældende bestemmelse i krigsmateriellovens § 2 må krigsmateriel kun *fremstilles*, hvis justitsministeren giver tilladelse dertil.

Ved den foreslåede bestemmelse præciseres det, at forbuddet mod fremstilling også omfatter den blotte *samling* af krigsmateriel, som led i en fremstillingsproces. Forbuddet mod samling er begrænset til netop frem-

stillingsprocessen og omfatter således ikke samling af våbnet som led i f.eks. en reparation eller lignende.

Der henvises til punkt 2.4.3. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Bestemmelsen fastlægger ikrafttrædelsestidspunktet for de foreslåede bestemmelser. Det foreslås, at loven træder i kraft den 28. juli 2010, hvor Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/51/EF af 21. maj 2008 om ændring af Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben ("våbendirektiv II") skal være gennemført i dansk ret. Strafudmåling efter de nye bestemmelser skal ske for lovovertrædelser, der er begået efter lovens ikrafttræden, jf. straffelovens § 3, stk. 1.